

TERMÉSZETFÖLÖTTI:
William Branham élete

Harmadik kötet:

A férfi és az ő elhívása
(1946 – 1950)

1/3

Írta: Owen Jorgensen

31. fejezet

Egy vak ember különös álma

1946

A ST LOUISBAN történt elképesztő gyógyulások lelkesítő híre, mely futótűzként terjedt, a déli és középnyugati államokból kiindulva hírét vitte annak a történetnek, hogy miként látogatott meg egy angyal egy ismeretlen indiana-beli prédikátort, akit William Branham-nek hívnak és hogyan bízta meg, hogy vigye el az isteni gyógyítás ajándékát a szenvedő emberiséghez. Nem sokkal azután, hogy Bill hazaérkezett St. Louisból, egy táviratot kapott egy ismeretlen szolgától – egy bizonyos Adams tiszteletestől, az arkansasi Camdenből, aki szponzorálni akarta Bill egy hetes gyógyító körútját a városában. Bill beleegyezett és a körutat a tervek szerint 1946 augusztusának első felére tűzték ki.

Mivel Billnek nem volt saját öltönye, elfogadta egyik testvérének használt öltönyét. Ez a darab korábban már átélt egy autóbalesetet. Meda az öltölynadrágot stoppolta meg néhány rávasalható folt segítségével, míg Bill egy nagy, meglehetősen látványos szakadást varrt meg az öltönyzakó jobb első zsebén. Ezután Meda fogta Bill két fehér ingjét, óvatosan kibontotta a varrás mentén az elmosott gallért, majd kifordítva visszavarrra azokat. Bill megpakolt egy kisbőröndöt, régi Fordjának hátuljába dobta és elindult délre.

Amikor Camdenbe ért, Bill Adams tiszteletest fordított kézfogással köszöntötte, mondván: „Elnézést a bal kezemért, de ez közelebb van a szívemhez.” Valójában, egyszerűen csak szégyellte a hanyag foltozást, amit öltönyzakójának zsebén végzett és el akarta takarni azt jobb kezével. Ez az elkövetkező néhány hónap alatt bevett szokásává vált.

Camden, ami Arkansas állam déli határán terül el, csekély 15 ezres lélekszámmal büszkélkedhetett. Amikor azonban az összejövetelek elkezdődtek, hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy az emberek mindenfelől érkeztek, a déli részekről. Adams pásztor kibérelt egy tágas iskolai tornatermet, ami már az első este alkalmával teljesen megtelt. Bill arra próbálta biztatni az embereket, hogy higgyenek Istenben, emlékeztetve őket, hogy „*Istennel minden lehetséges*”; de a sokaság hangulata még mindig hideg és bizalmatlan volt. Látszólag csak a kíváncsiság hozta ide őket és most igazolásra vártak. Bill arra kérte őket, hogy nyissák meg az értelmüket, ekképp szólva: „Kedves barátaim, én csupán egy ember vagyok; de azt próbálom elmagyarázni nektek, hogy Isten elküldte az Ő angyalát és ő velem van.”

Egy pillanat alatt Bill érezte, hogy a légkör megváltozik. Azt a jelenlétet érezte, amit akkor érzett, ott a barlangjában, Tunell Mill [Alagút Malom: a vidék neve – a ford.] közelében. Minden bizonnyal, a közönség is érezte, mivel az emberek kezdtek csodálkozva körülnézni.

Ekkor Bill meglátta, amint az a forgó tűzgömb bejön a tornaterem hátsó ajtaján. „Már nem kell többet beszélnem róla,” – mondta Bill, – „hiszen itt jön Ő.”

A természetfölötti tűz végighaladt a sorok közötti folyosón, kevéssel az emberek feje fölött. Az embereknek elakadt a lélegzete. Nők és gyermekek kezdtek sikítani, néhányan elájultak, vagy rémülten húzódtak vissza. Volt ott egy rokkant baptista prédikátor, aki tolószékben ült a sorok közötti folyosón, félúton. Amikor a Tűzoszlop elhaladt fölötte, felugrott a kerekes börtönéből és maga előtt tolva a tolószéket lesétált a sorok között, hangos kiáltásokkal dicsérve Istent. Ez az eset felrázta a tömeget a kételkedéséből.

Közben a sárgás fény továbbhaladt, egészen előre, ahol megállt, Bill feje fölött körözve. Adams tiszteletes a szószék másik oldalán állt, amikor az egyik újság fotósa lefényképezte, megörökítve filmen is a természetfölötti fényt. A következő pillanatban, Adams tiszteletes a csodálatos jelenség felé indult, mintha meg akarná érinteni azt kiáltva: „Látom!” A fény csak még fényesebben lángolt, majd Adams tiszteletes ideiglenesen elvesztve szeme világát visszahőkölt. Ezután a csillag eltűnt.

Ettől a pillanattól fogva a hallgatóság kételkedése teljesen eloszlott; és az este további részében a hit dagályszerűen egyre csak nőtt. Bill megkérte az embereket, akik imádságot kértek, hogy a terem szélén sorakozzanak fel. Több száz ember állt fel és tömörült össze egy sornak alig nevezhető csoportba. Bill azt akarta, hogy az emberek jobb oldalról közelítsék meg őt, mert érezte, hogy az Úr angyala ott áll, érzékelve annak nyomását. Bill bal kezével megfogta a személy jobb kezét. Ha valakinek baktérium okozta betegsége volt, Bill kézfeje minden esetben megduzzadt és bevörösödött. Imádság után, ha a kézfeje visszaállt eredeti állapotába, tudta, hogy a személy meggyógyult. Ha más bajuk volt, a hit olyan erősen lüktetett a szívükben, hogy gyakran mindössze egy egyszerű imádságra volt szükség Jézus Nevében, hogy valóra váljon az, ami előtte lehetetlennek tűnt.

Azon az estén életek százai menekültek meg csoda által. Bill hosszan az éjszakába nyúlóan, egyenként imádkozott a betegekért. Mire végül befejezte, a bal karja annyira elzsibbadt, hogy visszatérve a hotelszobába fél óra hosszat a csap alá kellett tartania, hogy az izmai regenerálódjanak.

Másnap reggel, reggeli után, mialatt Bill a hotelszobában imádkozott, egy beszélgetés ütötte meg a fülét a szobája előtt. Egy férfi azt mondta: „Nos, csak Branham testvérrel szeretnék váltani pár szót. Riporter vagyok és valamit mutatni szeretnék neki.”

Egy férfi a hotel személyzetéből, akit azzal bíztak meg, hogy Bill ajtaját őrizze, így válaszolt: „Sajnos, nem segíthetek. Azt a megbízást kaptam, hogy senkit ne engedjek be oda. Bent imádkoznak.”

Az ajtóhoz lépve Bill a riportert a szobába invitálta, aki lelkesen be is lépett. Elővett egy fényképet és megmutatta. „Branham testvér, ezt nézd!”

A fényképet elvéve, Bill tanulmányozni kezdte annak tartalmát. Egy fekete-fehér fénykép volt az előző esti összejövetelről. Bill látta magát, amint a szószék mögött áll. Fölötte ott lüktetett az a természetfölötti fény és bal oldalon ott állt Adams tiszteletes.

„Branham testvér,” – szólalt meg a riporter – „el kell ismernem, hogy tegnap este én úgy érkeztem oda, mint egy kételkedő. Úgy gondoltam, hogy az angyalról és gyógyításról szóló beszéd csak pszichológia. De az itt van a fényképen! Figyeld csak a négy lámpát, az erkély alatt, mind egyenlő távolságra vannak egymástól. Kizárólag csak az a világítás volt mögöttem. Ez azt jelenti, hogy ez a fény, ami fölöttem és körülöttem fénylik, bizonyára természetfölötti.”

Bill bólintott. „Ez valóban úgy néz ki, mint az a fény, amit én láttam.”

A riporter így folytatta: „A baptista gyülekezethez tartozom, de azt akarom, hogy úgy legyen meg nekem a Szent Szellem, ahogy neked megvan.”

Még mielőtt Bill válaszolhatott volna, kopogás hallatszott. Bill azt hitte, a szobalány lesz az, de meglepődve látta, hogy a szálloda tulajdonosa az. A hölgy bejött, miközben idegességében egy kulcsot babrált. Bill megmutatta neki is az Úr angyalát ábrázoló képet.

„Pont’ ezért jöttem.” – mondta. – „Branham testvér, ott voltam lent tegnap este és én is láttam azt a fényt. Nézze...” – úgy tűnt, nem találja a megfelelő szavakat. – „Branham testvér, én – én újjá akarok születni.”

Válaszul Bill felhúzta a redőnyt és néhány hegyre mutatott, melyek a városon kívül terültek el. „Látja azt a fehér utat, ami ott jön lefelé a fenyvesen át? Pár nappal ezelőtt úgy négy órát időztem ott buzgón imádkozva, hogy küldje el Isten az Ő angyalát, hogy meglátogassa ezt a várost és úgy felkavarja az emberek szívét, mint még soha azelőtt. Íme, megtörtént. Nem nehéz újjászületni. Az egyszerűen az, hogy teljesen átadja az életét Jézus Krisztusnak.”

Ott hárman letérdeltek a hotelszoba padlójára és mind a szállodatulajdonos, mind a riporter beleszülettek Isten családjába.

Egy óra múlva egy fiú érkezett távirattal, melyet egy bizonyos, G. Brown tiszteletes küldött. Ezúton kérte fel Billt, hogy látogasson el az arkansas-i Little Rock-ba és ott tartson összejöveteleket. A fiú, aki a táviratot hozta, az ajtóban álldogált, mintha még mondani szeretne valamit. Bill megkérdezte, van-e még valami. A fiú így válaszolt: „Apukámnak évek óta baj volt a hátával. Tegnap este meggyógyult és mára megváltozott. Olyan, mintha új apukám lenne. Én is meg akarom ismerni Jézust.”

„Drága fiam! Gyere csak be és csukd be az ajtót! Itt rögtön találkozhatsz is Jézussal. Az nem bonyolult.”

A fiatalember letérdelt, sapkáját a padlóra téve, és átadta a szívét Krisztusnak.

A Camden-ben töltött hét hátralevő részében az idelátogatók száma egyre csak nőtt, amint az emberek bizonyoságot tettek gyógyulásukról barátaiknak és szomszédaiknak,

bátorítva őket, hogy jöjjenek el személyesen megnézni, hogyan látogatja meg Isten a városukat egy angyalon keresztül. Estéről estére Bill egy véget nem érő sornyi emberért imádkozott addig, amíg már éjfél is elmúlt. Mire Bill a hét utolsó gyógyító összejövetelét tartotta szombaton, teljesen kimerültnek érezte magát.

Adams tiszteletes úgy tervezte, hogy Bill vasárnap délelőtt egy helyi gyülekezetben fog prédikálni. Mivel úgy volt, hogy csak prédikálás lesz és nem betegekért való imádkozás, Bill úgy érezte, lesz elegendő ereje. Persze, annyi ember jött a gyülekezetbe, hogy be sem fértek.

Az összejövetel után négy tagbaszakadt rendőr segített Billnek és Adams tiszteletesnek átjutni a tömegben a pásztor piros autójához. Az emberek tolongtak, csak hogy megláthassák Billt, néhányan próbálva megérinteni őt, miközben a rendőrök visszatartották őket. Bill szíve majd megszakadt, a nyomorékok és beteg csecsemőjüket hozó édesanyák láttán, amint kint a szemerkélő esőben álltak, gyógyulásra éhesen. Úgy szeretne volna mindegyikőjüket megérinteni és imádkozni értük utolsó lélegzetével is, de tudta, hogy nem képes rá.

Egy rövidke pihenő után Little Rock-ba indult, ahová elkötelezte magát.

A tömeg morajlása mellett, Bill egy kiáltásra lett figyelmes: „Könyörülj rajtam! Könyörülj rajtam!” Körülnézett és meglátott egy idős, színesbőrű férfit és asszonyt egy kis dombon állva a gyülekezeti ház mögött jókora távolságban a fehérekből álló tömegtől. (Ebben az időben a Jim Crow törvények még mindig érvényben voltak délen. Ezek kimondták, hogy tilos a feketéknek nyilvános helyeken fehér emberekkel keveredni.) Ez az idős, színesbőrű ember sapkáját a kezében fogta, így feje búbján lévő kevéske ősz haja megázott a szemerkélő esőben. Egyre csak megindító szavait kántálta: „Irgalom! Irgalom! Könyörülj rajtam!”

„Szegény ember,” – gondolta Bill, ahogy továbbment. Majd hirtelen megállt és hátranézett az idős emberre. Bill érezte, hogy épp valami szokatlan dolog van történőben. Olyan volt, mintha egy nyomás nehezedne a bőrére, amibe az érzékszervei is belebizseregnek. Jó érzés volt, nem rossz és Bill tudta, hogy valahogyan összefüggésben van azzal a színesbőrű emberrel, aki hozzá kiáltott onnan a domboldalról.

Az egyik kísérő rendőr megkérdezte: „Hová megy, tiszteletes?”

„A Szent Szellem azt szeretné, ha felmennék ahhoz az öregemberhez.” – válaszolt Bill.

„Nehogy odamenjen! A sok tolakodó fehér ember között zavargást keltene. Délen vagyunk.”

Bill nem törődött a veszéllyel. „Nem tehetek róla, hogy ilyen törvényeik vannak. A Szent Szellem azt mondja, beszéljek azzal az emberrel.”

A négy rendőr követte Billt, amint felment a kis dombra, ahol a fekete férfi és asszony állt. Amint Bill közeledett, hallotta, hogy az asszony azt mondja a férfinak: „Drágám, itt jön a tiszteletes.”

Bill nagyon közel ment, miközben a rendőrök körbevették őket próbálva távol tartani a tömeget. „Segíthetek, bátyám?” – kérdezte Bill.

A férfi nem rá nézett – fejét egy másik szögben tartotta. Ekkor vette észre Bill, hogy az idős bácsi vak. A férfi dadogva így szólt: „Maga – maga az, Branham tiszteletes?”

„Igen, bátyám.”

Az idős ember kezeit felemelve óvatosan megtapogatta Bill arcát. „Ó, maga egy fiatal ember.”

„Nem annyira fiatal,” – mondta Bill. – „37 éves vagyok.”

„Branham tiszteletes, van egy perce, hogy végighallgasson engem?”

„Mondja csak, bátyám.”

„Tíz éve vaksági nyugdíjamból élek. Úgy 300 kilométerre lakok innen. Soha életemben nem hallottam magáról egészen ma reggelig. Három óra körül felébredtem a szobában – persze, semmit nem látok – de ide figyeljen, magam előtt állva ott láttam az én öreg anyukámat. Már sok évvel ezelőtt meghalt; de amikor élt, olyan vallása volt, mint Önnek. Az én anyukám soha életében nem hazudott nekem. Ma reggel ott állt és azt mondta: 'Drága gyermekem, kelj fel, vedd fel a ruháidat és menj el Camden-be, Arkansas-ba. Keress valakit, akit Branham tiszteletesnek hívnak és megkapod a látásod.' Ezér' itt vagyok, tiszteletes. Tud nekem segíteni?”

Szívében túlcsorduló együttérzéssel Bill kezét az öregember szemeire tette és így imádkozott: „Mennyei Atyám, nem értem, hogy miként jött el az édesanya hozzá álmában, de kérlek Téged Jézus Nevében, hogy add vissza neki a látását.”

A tömeg egyre csak tolakodott és furakodott. A rendőrök nehezen tudták féken tartani őket. Bill tudta, hogy mihamarabb el kell jutnia az autóig, ezért indulni készült.

Az idős ember elmosolyodott és bólintott, miközben nyugodt hangon és elégedettséggel telve így szólt: „Köszönöm, Uram, köszönöm.”

A felesége tágra nyílt szemekkel figyelte őt. „Drágám, látsz?”

„Persze hogy látok. Mondtam neked, hogy ha idejövök, látni fogok. Nézd csak!” Az autóra mutatott, ahová Bill igyekezett. „Látom ott azt a kocsit. Az piros.”

A felesége felkiáltott: „Ó, Jézus!” – mialatt örömeükben egymás karjaiba borultak.

Védőőrizetüket szorosabbra fogva a négy rendőr sietősen kísérte Billt keresztül az izgatott tömegen a biztonságot nyújtó piros szedánig.

32. fejezet

Erőpróba az elmebajjal

1946

CAMDEN UTÁN William Branham egy egyhetes gyógyító összejövétel-sorozatot tartott az arkansas-i Pine Bluff-ban, majd továbbment Little Rock-ba, az állam fővárosába. Brown tiszteletes kibérelt egy tágas előadótermet nem messze a parlament épületétől. Ez időre Billnek híre szájról szájra már olyan messzire jutott, hogy a Little Rock-i alkalmakon összegyűlt tömeg nagyobb volt, mint Camden-ben. Az előadóterem hamar teljesen megtelt, sőt sok embernek kívül kellett állnia.

Az első este Bill elmesélte az angyal megbízatását és beszámolt azokról a csodákról, amiket Camden-ben és Pine Bluff-ban látott. Ezután megkérte mindazokat, akik imádságot kértek, hogy álljanak sorba a jobb oldalán. Több száz ember állt fel egyszerre és fokozatosan, nagy zűrzavar közepette, sorba álltak. A zongorista a *Higgy*, ó csak *higgy* dallamát játszotta újra és újra, mialatt ezek az emberek egyesével előrejöttek imádságért.

Amikor valaki megállt Bill előtt, megfogta a beteg jobb kezét a saját bal kezével. Ha annak az embernek volt valamilyen betegsége, Bill rögtön rezgéseket kezdett érezni, amely felment a karjába, mint egy alacsony feszültségű elektromos áram. Majd a bal keze megduzzadt és bepirosodott, mintha fertőzőes lenne és egy sor fehér csomó jött elő az egész kézfejen. Annak mintázatából Bill meg tudta mondani, milyen betegsége van annak a személynek. A mikrofonba beszélve, úgy hogy a közönség is hallja, beazonosította a problémát: gyomorfekély, TBC, rák és így tovább. A diagnózisa mindig helyes volt. Azután imádkozott, megdorgálva a démonokat Jézus Krisztus Nevében. Amint a démon elhagyta a beteget, Bill keze visszaváltozott a normális méretűvé és színűvé. Akkor bejelentette, hogy a beteg meggyógyult és odafordult a sorban következő személyhez.

Ekkor gyakran hallani lehetett a csodálkozás spontán morajlását a szemtanúk ajkain. Ezek a férfiak és nők még soha életükben nem láttak ilyet. Isten látható bizonyítéka volt itt közöttük. Sokan tiszteletteljes könnyekre fakadtak.

Billt ugyanannyira meglepte az ajándéka, mint bárki mást. Az elhívása előtt soha nem gondolta, hogy a baktériumok élettel telve rezegnek. Most nemcsak érezte a rezgést, hanem láthatta az általuk okozott fizikai reakciót a bal kezén – annak elvörösödését és megduzzadását, valamint a fehér csomókat, amelyek betegségtől függően más-más mintát formáztak meg. Minél többször használta Bill ezt az ajándékot, annál többet tudott meg a

démonok módszereiről. Például ez időre már rájött, hogy ezek a formák azért jöttek elő a kézfejen, mert a betegséget okozó démoni életet felzaklatta az angyal jelenléte.

Ezeknek a baktérium, vagy vírus okozta rezgéseknek szellemi jelentősége is kezdett egyre világosabbá válni. Szabad idejében, a szolgálatok között Bill olvasta és újraolvasta az Újszövetséget, próbálva megérteni Jézus, Péter és Pál (s ezen keresztül saját) gyógyító szolgálatát. Egybevetve az Igeverseket és saját, a modern orvoslásról szóló gondolatait, úgy tűnt számára, hogy a betegségeknek két oldaluk van: az egyik fizikai, a másik szellemi. Fizikai síkon ez volt az a baktérium, vagy vírus, amit a tudós a mikroszkópon keresztül lát. Azonban honnan jöttek azok a baktériumok, vagy vírusok? Bizonyára nem Istentől. A baktériumok, vagy vírusok az életüket a megtámadott személy Istentől kapott életéből szívták el. Mialatt Jézus gyógyító szolgálatairól szóló bibliai feljegyzéseket olvasott, Bill felismerte, hogy a baktériumok vagy vírusok a démoni erők fizikai megnyilvánulásai. Éppúgy, ahogy minden élőlény életének megvan a fizikai és szellemi vonatkozása, minden betegségnek is. Míg az orvosok a betegség fiziológiájával foglalkoznak, Bill a démonológiára fordított figyelmet. A kezén látható jel érzékelte azon démoni életnek a rezgéseit, ami megtámadta annak az emberi lénynek az Istentől kapott életét.

Bill tudta, hogy a kezének feldagadása nem képes senkit meggyógyítani, de hitet tud gerjeszteni. Ha valaki látja, amint egy betegségre természetfölötti módon rávilágítanak, annak hite képes eljutni egy pontra, ahol elhiszi Istentől jövő gyógyulását. Jézus azt mondta: *„Minden lehetséges annak, aki hisz.”* Jézus volt az, aki gyógyított, akkor és ma egyaránt.

Persze, nem minden betegségnek volt szüksége természetfölötti jelre, hogy lelepleződjön. Néhány probléma nyilvánvaló volt. Egyik embernek nagy, vörös golyva türemkedett ki a nyakán. Miután Bill kérte Jézustól a férfi gyógyulását, a golyva rögtön fehér lett, leesett a földre és Bill lábaihoz gurult. Egy újságírónak sikerült lencsevégre kapni az eseményt és másnap az erről a csodáról szóló fénykép az újság címdalára került.

Egy idős, nyomorék ember, aki évekig mankóval járt, mindenki szeme láttára gyógyult meg és saját mankóit feje fölött tartva távozott az emelvényről, mialatt Jézus Krisztust dicsérte hangos szóval. Másnap este, a szolgálat kezdésekor ez az ember elöl ült és ez a szöveg volt a hátára írva: JÉZUS KRISZTUS TEGNAP, MA ÉS MINDÖRÖKKÉ UGYANAZ. Amint Bill a pódiumra ment, ez az ember felállt és ezt kiáltotta: „Prédikátor, kérdezni szeretnék tőled valamit.”

Bill felismerte a férfit. „Mi az, bátyja?”

„Nazarénus vagyok és amikor először hallottalak téged prédikálni, azt gondoltam, hogy te is Nazarénus vagy. Aztán, amikor láttam, hogy milyen sok pünkösdi van az alkalmakon, azt gondoltam, biztos pünkösdi vagy. Utána hallottam, amikor azt mondtad, hogy baptista vagy. Nem értem.”

„Az egyszerű, bátyja,” – válaszolta Bill. – „Én egy pünkösdi-nazarénus-baptista vagyok.” Miután a közönség abbahagyta a nevetést a kis vicc után, Bill így szólt: „Komolyra fordítva a szót, én az Úr Jézus Krisztust képviselem és az Ő kegyelmét. Az Ige azt mondja, hogy mi mind egy Szellem által keresztteltünk bele egy testbe és váltunk egy néppé. Jézus nem azt fogja tőlünk kérdezni, hogy metodisták vagy baptisták vagyunk. Aszerint fog minket megítélni, hogy mi van a szívünkben.”

Estéről estére emberek százai özönlöttek előre imádságot kérve. Mintha csak Bill saját testéről lenne szó, folytatta az imádkozást a betegekért és a szenvedőkért hajnali egyig, kettőig és néha háromig is.

Azután Brown tiszteletes a hotelszobájába vezette Billt, elzsibbadva és kimerültségtől elcsigázva, ahol úgy hatórányi nyugtalan alvás következett.

Egyik reggel Brown tiszteletes ébresztette Billt egy sürgős eset miatt. „Egy bizonyos Kinney úr van lenn, Memphis, Tennessee-ből. Úgy tűnik, a barátja, D— úr¹, aki a postamester, ott, Memphisben, asztmás tüdőgyulladásban haldoklik. Kinney úr azért repült ide, hogy megkérje önt, hogy jöjjön és imádkozzon D— úráért. Kinney úr már le is foglalt egy repülőjegyet önnek, hogy elmehessen Memphisbe ma reggel. Vissza kellene érnie, mire este kezdődik az összejövetel. Lemegyek és felkísérem.”

Bill felöltözött és már épp a kabátját vette fel, amikor erős szél zúgását hallotta. Azt hitte, kívülről jön, és gondolta: „Ó, szörnyen szeles időnk van ma.” Ezután meglátta azt a természetfölötti fényt a szobájában, a levegőben függve, amint körözött és energiától lüktetett. Bill letérdelt az ágy mellé. Hamarosan hallotta az angyal hangját, amint azt mondja: „*Ne menj oda! Eljött az ideje.*” Majd a fényt eltűnt. Bill felkelt és levette a kabátját.

Pár perccel később Brown tiszteletes egy férfival tért vissza, aki feszültnek és idegesnek tűnt. „Branham testvér, Kinney-nek hívnak. A barátom, D— úr, most eszméletlen, de van hitem, hogy Isten képes...”

Bill közbevágott: „Uram, a Szent Szellem eljött hozzám pár perccel ezelőtt és figyelmeztetett engem, hogy ne menjek önnel, mert így szól az Úr: 'A férfi meg fog halni'.”

„Úgy érti, nincs remény?”

„Lehet, már akkorra meghal, mire visszaér, de imádkozni fogok érte, amíg nem hallok önről. Hívjon fel reggel és számoljon be az állapotáról. Ma este ne hívjon, mert összejövetelen leszek hajnal két vagy három óráig.”

Azon az estén, több órányi betegekért való imádkozás után, Brown tiszteletes így szólt: „Branham testvér, szóljon, ha szüksége van egy kis pihenésre. Szeretnék mutatni önnek valamit az előadóterem pincéjében. Ilyen esetet még sosem látott.”

¹ Ebben az életrajzban, minden egyes alkalommal, amikor egy családi név ilyen formában van megadva, azt jelenti, hogy William Branham nem nevezte meg a személyt, amikor elmesélte a történetet. A megadott betűt a szerző magától választotta az elbeszélés megkönnyítése végett.

Fáradtságtól megviselve Bill örült a gondolatnak, hogy rövid pihenőre fogja elméjét. „Máris készen állok egy kis pihenőre,” – mondta. Mialatt az imasorban álló emberek a helyükön maradtak várakozva, Brown tiszteletes a pincébe vezette Billt, ahol egy fiatalember állt a lépcsősor legalsó lépcsőjén. Úgy nézett ki, mint egy tipikus arkansas-i farmer, kifakult kék ingben és overálban. A férfi üveges szemekkel, lehangoltan nézett a pince irányába. Bill is odatekintett és sokkolta a látvány. Bill egész életében még sosem látott ehhez foghatót. A tágas terem közepén, a puszta padlószőnyeg elterülve, ott feküdt egy nagytestű, izmos asszony fehér pólóban és fekete rövidnadrágban. Bill becslése szerint 30-35 éves lehetett. A hátán feküdt, lábaival és karjaival a magasba meredten. A lábain számos vágás és vérfolt látszott.

A lépcsőn álló férfihoz fordulva Bill kétkedve kérdezte: „Testvér, ő a feleséged?”

„Igen, Branham testvér.”

„Te jó ég! Mi a baj vele?”

„A doktor szerint az utolsó gyermekének születése korai klimaxot váltott ki nála. Kapott néhány injekciót, de nem jött rendbe és megvadult. Két éve elmebetegintézetbe került. Eladtam a farmomat, hogy legyen pénzünk segíteni rajta, de semmi nem vált be, amivel az orvos próbálkozott. Branham testvér, négy gyermekem van otthon. Amikor hallottam az őrült asszonyról, aki Mississippiben meggyógyult az összejöveteleiden nemrég, eladtam az öszvért, hogy legyen elég pénzem, hogy mentővel idehozhassam a feleségemet.”

„Miért vérzik a lába?”

„Az intézet azt mondta, hogy csak egy éjszakára vihetjük el. De amikor próbálták betenni a mentőbe, nem sikerült. Ezért vittem magammal négy testvért a gyülekezetemből és sikerült betenni egy autóba. Aztán, útközben, az a négy ember sem tudta lefogni és kirúgta mindkét hátsó ablaküveget. Amikor behoztuk az épületbe, mindenhová lökdösött minket. Végül idehoztuk a pincébe és lefektettük a hátára. Úgy maradt, égnek álló kezekkel, lábakkal.”

Sajnálattal telve Bill az elmebeteg asszonyra nézett, amint az a hátán feküdt a padló közepén égbe meredő véres karokkal, lábakkal. Bill így szólt a férjének: „Odamegyek hozzá és megfogom a kezét, megnézem, érzek-e valamilyen rezgést.”

A férfi szemében ijedtség jelent meg: „Branham testvér, nehogy odamenjen! Meg fogja ölni.”

Nem törődve a figyelmeztetéssel Bill odasétált a háborodott asszonyhoz, aki feszült, számító tekintettel figyelte közeledését. „Jó estét!” – mondta Bill majd jobb kezéért nyúlt.

Ahogy Bill átfogta volna a csuklóját, az asszony hirtelen felrántotta a tenyerét és inkább ő ragadta meg a Bill csuklóját, majd olyan keményen és erősen megrántotta, hogy Bill alig maradt talpon. Biztosan nem volt nehezebb, mint 85 kilogramm, de úgy tűnt, ereje felér négy átlagos asszonyéval. Amint Bill ott tántorgott az asszony közelében, félt, hogy az még a

csontját is eltöri. Lábra állt, átfogta a mellkasán és erősen elrúgta magát. A keze kiszabadult, majd Bill visszafutott a pincelépcsőre.

A hanyatt fekvő elmebeteg asszony követte őt, testével a betonpadlón csúszva, mint egy óriási kígyó, végig állatias, gurgulázó hangokat adva ki. A lépcsők előtt félúton irányt váltott és egy fapad felé indult, ami a fal mellett állt. Olyan erősen nekiment fejével a pad sarkának, hogy a fáját szilánkokra zúzta. A haja véres lett. Felkapott egy darab deszkát és a férje felé hajította, mindössze néhány centire tévesztve el, míg mögötte a falhoz csapódva még a vakolatot is leverte.

„Branham testvér,” – zokogott a férje, – „van még számára remény?”

„Nézd, testvérem,” – mondta Bill, karjával átkarolva a férfi vállát. „Az egyetlen dolog, amit biztosan mondhatok neked – amikor az az angyal eljött hozzám, azt mondta nekem, hogy ha őszinte leszek és rá tudom bízni az embereket, hogy higgyenek, akkor Ő meg fogja gyógyítani a betegeket. Megvan neked az az egyszerű hit, hogy elhidd, hogy Jézus Krisztus, Isten Fia, ördögöket űz?”

Minden bátorságát összeszedve a férfi így válaszolt: „Igen, megvan.”

Amikor a megszállott asszony meghallotta ezt, így sikoltott: „William Branham, semmi közöd hozzám. Én hoztam őt ide.” Majd az asszony elkezdett a hátán Bill felé kúszni.

„Mi ez?” – kérdezte a férj felettébb meglepődve. „Az az asszony még a saját nevét sem tudja! Két éve egyetlen szót sem szólt.”

„Az nem ő volt,” – mondta Bill. „Az az a démon volt, aki fogságában tartja. Tudja, hogy hamarosan el kell hagynia azt az asszonyt, ha most hinni fogsz az Úr Jézus Krisztusnak. Imádkozzunk.”

Az asszony újra azt sikoltozta: „Semmi közöd hozzám!” – amint Bill meghajtott fejével így imádkozott: „Mennyei Atyám, a Te Fiad, Jézus Krisztus Nevében add meg, hogy az az ördög elhagyja ezt az asszonyt.”

Az asszony elnémult. A következő pillanatban úgy zuhant a földre, mintha meghalt volna. Férje azt kérdezte: „Most mit tegyek?”

„Amint vége van az összeövetelnek, vidd vissza az intézetbe! Ha hinni fogsz, akkor meg kell történnie. Tudasd velem, mi lesz!”

MÁSNAP BILL napsütéses reggelre ébredt. Amint párnáján elfordította fejét, hogy kinézzen a szálloda ablakán, riadtan látta, hogy egy nő ül az ágya mellett. Ősz haja szoros kontyban volt hátul összefogva és világosbarna kosztümöt viselt fehér blúzzal. Nem Billt figyelte, hanem oldalra, a fal felé nézett, így Bill profilból látta. Szomorúnak tűnt.

Zavartan, Bill így gondolkodott: „Hogyan jött be az a nő a szobámba? Az ajtó kulcsra van zárva és a kulcs itt van az éjjeliszekrényen.”

Könyökére támaszkodva felemelkedett, majd kíváncsian így szólt: „Hölgyem?” Akkor Bill észrevette, hogy egy férfi ül a fal mellett, épp az asszony mellett. Egy magas, ősz hajú ember volt, aki világosbarna öltönyt és élénkpiros nyakkendőt viselt. Ő is szomorúnak látszott. Az asszony a férfi felé fordult és ketten egymásra mosolyogtak.

„Mi ez?” – gondolta Bill. Egészen felült az ágyban. Ekkor hirtelen már nem is ágyban feküdt, hanem egy emelvényen állt egy gyülekezetben, amit nem ismert fel. Ráharapott az ujjára, hogy megnézze, nem álmodik-e. A fájdalomból rájött, hogy teljesen ébren van. Tehát rájött, hogy ez egy látomás volt.

A gyülekezet elhalványult és Bill újra az ágyban találta magát. Az ősz hajú férfit és nőt figyelte. Rámosolyogtak, bólogattak fejükkel és úgy látszott, mintha kuncognának, mintha most már boldogok lennének. Ezután mindketten tovatűntek.

Szemeit lecsukva Bill ezt suttogetta: „Istenem, nem értem ezt, ezért kérek, mutasd meg, mit jelent.” Úgy vélte, hogy ez a két ember majd az aznap esti imasorban fog felbukkanni. Már többször is így történt: látomást látott egy személyről szolgálat előtt; aztán később, aznap este, amikor felismerte őt az imasorban, tudta, hogy Isten valami különleges dolgot fog tenni annak az embernek az életében. Általában egy efféle látomás pontosan megmutatta Billnek, hogy mi fog történni az imaszolgálat alatt. Ez a látomás azonban titokzatos véget ért.

Bibliáját felvéve az éjjeliszekrényről Bill ezt kérdezte: „Uram, hol akarod, hogy olvassak a Te Igéből ma reggel?” Majd valahol felütötte a Bibliáját. A lapok a 2 Királyoknál nyíltak ki, a 20. fejezetnél. Bill elolvasta, amint az Úr elküldte Ézsaiás prófétát Ezékiás királyhoz, hogy tudassa vele, hogy eljött az ideje; betegségében életét fogja veszteni. Ezékiás király arccal a fal felé fordult és többször buzgón imádkozott. Az Úr meghallgatta Ezékiás imádságát és így szólt Ézsaiáshoz: „Menj, mondd meg a szolgámnak, Ezékiásnak, hogy adok neki még 15 évet.”

Ebben a pillanatban megcsörrent a telefon. Bill felvette, azt gondolván, hogy Brown tiszteletes lesz az. De kiderült, hogy Kinney úr az, Memphisből. Ez az eset teljesen kiment Bill fejéből, de most eszébe jutott. „Nos, Kinney testvér milyen híreket hoz nekem?”

Kinney úr hangja lesújtottnak tűnt. „Branham testvér, egész éjszaka ébren voltunk vele. Bármelyik percben elmehet.”

„Mondja csak, Kinney testvér, Szokott D— úr valaha világosbarna öltönyt és élénkpiros nyakkendőt viselni?”

„Nos, ő állandóan úgy öltözött. Miért?”

„És szokott D— asszony világosbarna kosztümöt viselni fehér blúzzal?”

„Azt a ruhát viseli éppen most is. Honnan tudta? Branham testvér, ismeri őket?”

„Igen. Hívja kérem D— asszonyt a telefonhoz.”

Kinney úr tétovázott. „Már megmondtam neki, amit ön mondott.”

„Beszélnem kell vele!” – ragaszkodott hozzá Bill. Hamarosan egy reszkető, elcsigázott női hang hangzott fel a vonalban. Bill ezt mondta: „D— testvérnő, így szól az Úr, 'a te férjed élni fog.' Hiszed ezt?”

D— asszony nem válaszolt. Bill valamilyen felbolydulást hallott a háttérben; majd ismét Kinney úr jött a telefonhoz. „Mit mondott neki, Branham testvér? A hölgy elájult.”

„Azt mondtam neki, hogy a férje élni fog. Azért mondtam el az öltözetét, mert láttam őt egy látomásban pár perccel ezelőtt. A következő géppel érkezek Memphisbe. Jöjjön ki elém a reptérre.”

Amikor Bill a memphis-i kórházba ért, D— úr lánytestvérével találkozott a folyosón. Nagyon sértődött és elégedetlen volt, így felelt: „Micsoda ötlet! Még hogy egy szent hempergő jöjjön imádkozni a haldokló bátyáért. Szerintem ez szégyen.”

Bill továbbment, ezt gondolva: „Nincs annyi démon, amivel Sátán most már képes lenne ezt megállítani. Az el van végezve, mert ez 'Így szól az Úr.'” Az ajtóban egy nővérrel találkozott. „Vannak bent orvosok vagy nővérek?”

„Igen,” mondta a nővér, két orvos van bent.”

„Kérem, küldje ki őket.”

„Az orvosok kimentek, szomorú arccal. Bill azonnal felismerte, hogy az oxigénsátorban sínylődő ember ugyanaz, mint akit aznap reggel a látomásban látott. D— úr hanyatt feküdt felfelé nézve ködös, rezzenéstelen tekintettel. Bill átnyúlt az oxigénsátoron és megfogta a férfi kezét. Saját keze megdagadt a tüdőgyulladás rezgéseinek ritmusos lüktetésétől. „D— testvér, hallasz engem?”

D— asszony így szólt: „A férjem már két napja eszméletlen, Branham testvér.”

Bill az idős asszonyra nézett. Ő is pontosan úgy nézett ki, mint ahogy a látomásban látta. „Nem kételkedik semmiben, amit önnek mondtam, ugye?”

„Nem.”

Visszafordulva a haldokló férfi felé, Bill így imádkozott: „Drága Istenem, tudom, hogy ezek azok az emberek, akiket ma reggel látomásban láttam. Most Jézus Krisztus Nevében, kérlek, gyógyítsd meg ezt az embert!” Még becsukott szemmel is tudta, hogy a duzzadás alábbhagy a kezén, mert a lüktetés megállt. Ekkor érezte, amint a férfi megfogja a kezét. Amikor Bill kinyitotta a szemét, látta, hogy D— úr nyelvvel megnedvesíti ajkait.

D— asszony még mindig becsukott szemmel állt az ágy végénél és imádkozott.

Bill ezt kérdezte: „D— úr, ismer engem?”

A férfi kissé megbiccentette fejét és így felelt: „Igen, ön Branham testvér.”

Erre a felesége is felkapta a fejét meglepetésében. Majd, amikor rádöbben, mi is történt, bebújt az oxigénsátor alá ezt kiáltozva: „Apa! Apa!” – ölelésekkel és csókokkal elárasztva férjét.

Bill szó nélkül távozott a szobából, majd a következő géppel visszament Little Rock-ba.

Két nappal később D— úr sonkástoajt evett reggelire és hazaengedték a kórházból. Rá egy napra újra munkába állt, mint postamester.

33. fejezet

A nyolc napos imasor

1946

A NYÁR HÁTRALEVŐ RÉSZÉBEN, egészen 1946 őszéig William Branham egész Arkansas-ban prédikált pihenés nélkül. Mivel minden egyes összejövetel hirdetőtábla gyanánt szolgált az azt követőnek, a tömegek egyre csak nőttek és az imasorok egyre hosszabbá váltak minden alkalommal. Bill magát megfeszítve, minden este hajnal egyig, kettőig, sőt gyakran háromig imádkozott a betegekért. Erős kényszert érzett arra, hogy kárpótolja az elvesztegetett időt és valahogy kijavítsa azt a hibát, amit tíz évvel azelőtt vétett, amikor Isten hívta, hogy kezdjen evangelizálni, de ő visszautasította. Habár rendkívül jó fizikai állapotban volt a sokévnnyi villanyvezeték-figyelő erdőjárásának köszönhetően, mégis, a folytonos erőfeszítés és az alváshiány nagy károkat okozott testében. Egyszóval, Bill kimerítette magát.

Talán máshogy alakult volna, ha napközben addig aludhatott volna, ameddig igényli, hogy visszanyerje energiáját, de ez kevésszer volt így. Úgy tűnt, mindig volt valamilyen különleges szükség, amit Billnek nem volt szíve visszautasítani – mint például amikor Johnson pásztornál prédikált Corning, Arkansas-ban. Miután hajnal 3-kor bezárta az alkalmat, Bill a szomszédos paplakban teljes kimerültségtől elcsigázva bezuhant az ágyba. Néhány órával később csörgő telefon verte fel álmából. Hallotta, amint Johnson asszony így szól: „Uram, most nem ébreszthetjük fel. Épp most feküdt le.”

A férfi a vonal másik végén minden bizonnyal kitartó volt. Végül Bill kibotorkálva a nappaliba, tántorogva így szólt: „Hadd beszéljek vele!”

„Jó napot, Branham testvér, a nevem Paul Morgan,” – mondta a férfi fáradt, de határozott hangon. „Megyei jegyző vagyok itt, Walnut Ridge-ben, ami úgy 70 mérföldre van attól, ahol most ön van. A 12 éves kislányom tüdőgyulladásban haldoklik. Nem jönne el, kérem, hogy imádkozzon érte?”

A telefon az ablaknál volt, így Bill ki tudott látni. Felhős napnak látszott. Úgy száz ember ült összekuporodva, kis csoportokban a fűvön a kitartó, szitáló esőben. Bill tudta, hogy rá várnak. „Morgan úr, örömmel elmennék, ha tudnék, de nézze csak, anyák állnak odakinn várva, hogy imádkozzák a kisbabájukért. Egész este ott álltak az esőben. Hogyan hagyhatnám itt őket, hogy imádkozzák a lányáért?”

„Értékelem azt,” – mondta Morgan úr, – „de azoknak az anyáknak nem haldoklik a kisgyermekük. A legjobb specialisták is, akiket csak találhattam, azt mondják, hogy a

kislányom már csak három órát élhet. Branham testvér, ez az egy gyermekem van. Kérem, jöjjön el imádkozni érte!”

Visszagondolva a maga Sharon Rose-ának halálára, Bill így szólt: „Ott leszek, amilyen gyorsan csak tudok.”

Amikor letette a telefont, Johnson pásztor ekképp tiltakozott: „Branham testvér, nem mehetsz oda. Már majdnem halálodon vagy.”

„Majd próbálok aludni az úton, a hátsó ülésen.”

Johnson tiszteletes 110 km/órás sebességgel száguldott a nedves úton, mialatt Bill a hátsó ülésen feküdt nyugtalanul, folyton felébredve álmából. Nem tudott kényelmesen elhelyezkedni. Szemei fájtak és a feje sajgott. Felült, majd fejét az ablaküvegnek támasztotta. Hirtelen, bőre bizseregni kezdett és érezte dobhártyáján, hogy egyre nő a légnyomás. Ekkor meglátta, hogy az Úr Angyala ott ül mellette a hátsó ülésen. Bill egyből éber lett, még a levegőt is visszatartotta; szemei tágra nyíltak és izmai összerándultak a félelemtől.

Pontosan az angyal fölött ott körözött az a természetfölötti fény – vagyis pontosabban, a fény egy része, mivel az éppen az autó tetején keresztül körözött, félig bent, félig kint. Szokás szerint, az angyal karjait összefonta és szigorú tekintettel nézett Billre. De amikor megszólalt, az angyal hangja barátságosan és biztatóan csengett: „*Mondd meg Paul Morgannak: 'Így szól az Úr...'*” Amint az angyal befejezte az utasítását, eltűnt.

A kórházban Bill olyat látott, mint még soha azelőtt. Oxigénsátor helyett egy nővér állt az ágy mellett és időről időre egy gumimaszkot tett a kislány orrára, ami oxigént juttatott a tüdejébe. Mindig, amikor jött az oxigén, a lány vett egy rövid, erőtlen, de fáradságos lélegzetet. A nővér azt mondta: „Adnom kell ezt az oxigént. Csakis így tudjuk életben tartani. Nem lélegzik magától.”

Morgan úr karjával átölelte Billt és zokogva mondta: „Branham testvér, próbáltam helyesen élni. Nem tudom, Isten miért veszi el tőlem a kislányomat.”

„Ne aggódjon, Morgan testvér,” – mondta Bill vigasztalóan. „Ne féljen. Van egy szó az ön számára az Úrtól. Először, imádkozom a lányáért.” Kezeit a lányra téve, Bill kérte gyógyulását Jézus Krisztus Nevében. A nővér újra a beteg orrára próbálta rakni a gumimaszkot. Bill kezét kitarva megállította. Feszült másodpercek következtek. Ekkor a kislány vett egy gyöngye lélegzetet magától. A nővér kérdően nézett Billre. Bill várakozásra intette. A lány még egy levegőt vett magától, majd még egyet. Az oxigénmaszkra nem volt többé szükség.

Bill a szülőkhöz fordult: „Sok szakember kijelentette, hogy a lányuk haldoklik, de így szól az Úr: „Morgan úr, az ön lánya meg fog gyógyulni.” És itt van a szó az Úrtól (emlékezzen rá élete minden napján): 'A vizek megtisztulnak...'

Habár Billnek nem sikerült pihennie az esti összejövetel előtt, még mindig úgy érezte, hogy megéri elmennie az ehhez hasonló napközi kalandozásokra – mert azután három nappal, Paul Morgan kislánya olyan jól volt, hogy újra iskolába mehetett.

ELJÖTT az az idő, 1946 őszén, amikor Bill rádöbbsent, hogy nem bírja ezt az állandó erőkifejtést a végtelenségig. Úgy határozott, hogy a Jonesboro, Arkansas-ra beütemezett nyolc este után pihenést fog tartani.

Reed tiszteletes támogatta a jonesboro-i összejövetel-sorozatot bevonva számos helyi gyülekezetet a közös munkába. Közös kibérelték az egyik legnagyobb előadótermet a városban. Azonban még majdnem így sem volt elegendő ülőhely minden odaérkező ember számára. Ezerszámra özönlöttek mindenfelől, a déli és középnyugati államokból. Jonesboro 50 mérföldes körzetében sehol nem lehetett találni egyetlen üres hotel vagy motel szobát. Akik nem tudtak szállóhelyet találni, sátrakban aludtak vagy teherautók alatt vagy az autóikban. A helyi lapok becslése szerint a tömeg 28000 embert foglalt magába. Amikor az alkalmak elkezdődtek, sok ezer ember kint rekedt a teremből és állni kényszerült remélve, hogy még lesz esélye bejutni.

Bill az első jonesboro-i szolgálatot a szokásos, családi üdvözlésével kezdte. „Ha valaha is szükségben leszel, csak hívj, és ha tudok, jövök, mindegy, mi van. Vagy ha Jeffersonville, Indiana közelében jártok, gyertek, látogassatok meg. A 8. utca és a Penn utca közelében lakok, közel a gyülekezetemhez. Szeretlek titeket és mindent meg fogok tenni, hogy segítsek nektek.” Majd Bill bátor bejelentést tett: „Mivel ez lesz az utolsó hetem Arkansas-ban egy időre, itt szándékozom maradni a szószéknél addig, amíg az utolsó beteg ember is át nem jutott az imasoron.”

Ekkor Bill egy asszonyra lett figyelmes, aki elől ült és energikusan neki integetett. „Tehetek valamit önért, testvérnő?” – kérdezte Bill.

„Nem ismer meg?” – tudakolódott az asszony arcán széles mosollyal.

„Nem, azt hiszem, nem.”

„Utoljára Little Rock-ban látott engem. Azt mondják, a lábam csupa vér volt és magamon kívül voltam.”

Most már felismerte Bill. Az az asszony volt, akiért Little Rock-ban, a városi előadóterem pincéjében imádkozott. Pár hónappal ezelőtt még annyira tébolyult volt, hogy kirúgta az autó hátsó ablaküvegeit és a pince padlóján a hátán csúszott. Most csöndesen ült a férjével és mögötte ülő négy gyermekével. A férj így tett bizonyosságot: „Miután imádkoztál érte akkor este, az intézetbe vezető úton végig csöndben ült a kocsiban. Három napon belül gyógyultnak nyilvánították és hazaengedték.”

Egy ilyen elsőprő bizonyosság a szolgálat elején a hallgatóság hitét mennyei magasságokba repítette. Bill kézfeje a szemük előtt leplezte le természetfölötti módon a betegségeket és csodálva szemléltek, ahogy Bill csendes imája helyzeteket változtat meg. Hamarosan semmi sem tűnt lehetetlennek. Az emberek áradata soha ki nem apadó folyamként hömpölygött, sort formálva Bill jobbra felől. Csak jöttek és jöttek, ahogy az órák teltek. Amint egy emberért imádkoztak és leült, valaki más állt fel és ment a sor végére. Az emberek kétség kívül megéreztek, hogy Jézus Krisztus áll eme kis ember mellett az emelvényen és mindenki sorra akart kerülni Krisztus jelenlétében.

Az összejövetel egyszerűen nem ért véget. Bill egész éjszaka imádkozott a betegekért, alkalomadtán szünetet tartva, hogy igyon egy kis narancslevet. Néha hajnaltájt aludt pár órát a szószék mögött leheveredve. Amikor felkelt, a zongorista még mindig halkán azt játszotta: „Higgy, ó, csak higgy, minden lehetséges, higgy, ó, csak higgy”, és az imasor még mindig a helyén állt s a következő beteg türelmesen várta, hogy sorra következzen.

Bill az ételeit is a szószék mögött fogyasztotta el, hogy az egész nap folyamán folytathassa a betegekért való imádkozást. Azok, akik szerencsés módon már első nap bejutottak az előadóterembe, nem akartak elmenni. Sokan napokig megtartották a helyüket kiküldve valakit szendvicsért, ha megéheztek. Barátoknak és rokonoknak is telefonáltak, hogy beszámoljanak Isten szemük előtt zajló, fantasztikus mozdulásáról, bátorítva őket, hogy jöjjenek és saját szemükkel is nézzék meg a csodákat. Ezért csak még több ember érkezett Jonesboro-ba a hét folyamán. Az előadótermen kívül az emberek hosszú, zavaros sorokban, de türelmesen várakoztak a bejárat előtt, reménykedve, hogy egyszer lehetőségük nyílik majd, hogy bejussanak. Lassan, nagyon-nagyon lassan, a sor araszolt előre, ahogy emberek hagyták el a termet, lehetővé téve, hogy még néhány ember bemenjen. Amikor valaki kijött, elmesélte, milyen hatalmas csodák történnek bent. Csak kevesen álltak ki a sorból a hét folyamán a kint várakozók közül, még akkor is maradtak, amikor a hét közepén eleredt az eső.

Bill éjjel és nappal betegek és bajbajutottak végtelen soráért imádkozott. Éppoly kimeríthetetlen módon, a csodák is csak folyóként áradtak. Egyik reggel, négy óra körül, egy 35 éves asszony állt meg Bill előtt az imasorban, aki orra előtt bal kezével egy zsebkendőt tartott. Bill azt gondolta, hogy sír. Amikor bal kezével megfogta az asszony jobb kezét, a rezgések felfedték betegségét. „Önnek rákja van, asszonyom, ugye?” – mondta.

Az asszony elvette arcáról a zsebkendőt. Már egyáltalán nem volt orra; a rák teljesen felemésztette.

„Ön hisz?” – kérdezte Bill.

A hölgy hangja remegett a kétségbeeséstől: „Branham testvér, muszáj hinnem! Ez az én egyetlen reményem.”

„Akkor, testvérnő, tudok neked segíteni. Mert az angyal, aki eljött hozzám, azt mondta, hogy ha őszinte leszek és rábírom az embereket, hogy higgyenek nekem, akkor semmi nem állhat majd az imám útjába, még a rák sem.” Amint Bill imádkozott Jézus Krisztus Nevében, együttérzés töltötte el e halálraítelt fiatalasszony kétségbeesett állapota miatt. Nemsokára a karjában érzett vad lüktetés eltűnt és Bill tudta, hogy a hölgy meggyógyult.²

A jonesboro-i gyógyító összejövetel-sorozat nyolcadik és egyben utolsó estéjén Bill megszakította az állandó imasort annyi időre, amíg elment a vasútállomásra, hogy a feleségével találkozzon. Hónapok óta nem látták egymást. Méda azért jött, hogy a jonesboro-i összejövetelek utolsó esti szolgálatán férjével lehessen, majd hazakísérje Jeffersonville-be pihenni, amire már rendkívül szüksége volt.

Amikor az előadóterem felé tartottak, úticéljuktól több háztömbnyire kellett megállni és leparkolni. Az utcák és parkolók tömve voltak kocsikkal, teherautókkal, kerékpárokkal és sátrakkal. Bill és Méda gyalog indult el a terem felé. Végül Méda meglátta a hatalmas tömeget, ami az épület előtt várakozott, sokan újságpapírt tartva fejük fölé, hogy védjék magukat a szitáló esőtől. Igaz, hogy Bill mesélt neki erről telefonon, nem állt készen erre a valóságban. „Bill ez a sok ember mind azért jött, hogy téged halljon?”

„Nem,” – válaszolta – „azért jöttek, hogy Jézust lássák.”

Méda kezét Billébe csúsztatva énekelni kezdett: „Eljönnek keletről és nyugatról, messzi országokból, hogy a Királlyal ünnepeljenek, hogy vendégei legyenek; milyen áldott zarándokok ezek!” Bill is vele együtt folytatta: „Meglátva szent arcát, ahogy isteni fénnel ragyog; kegyelmének áldott részesei, akik koronájának fénylő ékkövei.” Bill soha nem volt egy nagy énekes – hangja érdes volt és néha könnyen elvétette a dallamot – de nagyon szeretett énekelni. Médával együtt énekelték a refrént: „Mióta Jézus szabaddá tett, szívem boldogan repes...”

Egy csoport jegyszedő odament hozzájuk, hogy segítenek nekik átverekedni magukat a tömegen a bejáráshoz. Bent, közel az ajtóhoz Bill egy férfira lett figyelmes, aki kék sapkájával felé integetett, hogy észrevegye. Bill közelebb ment hozzá, majd megkérdezte: „Nekem szól, uram?”

A férfi idegesen megmarkolta a sapkáját: „Ön nem Branham testvér?” – kérdezte.

„De igen, az vagyok. De itt kint nem szabad lenne imádkoznom senkiért, mert különben zűrzavar tör ki. Ha beáll az imasorba, akkor....”

„Ó, én nem magamnak kérek imádságot” – tette hozzá a férfi. „Mentőautó sofőr vagyok. Ma egy idős beteget hoztam Missouriból, aki nagyon beteg. Kint haldoklik a mentőautóban.

² Több hónappal később Bill a texas-i Texarkana-ban szolgált, amikor egy asszony jött előre és ezt kérdezte: „Branham testvér, megismer engem?” „Nem, testvérnő, attól tartok, nem.” mondta Bill. „Emlékszik, amikor Jonesboro-ban imádkozott egy asszonyért, akinek az orrát teljesen megette a rák?” Akkor Billnek eszébe jutott. Őn az az asszony?” „Igen, én vagyok.” válaszolta. „Nemcsak hogy eltűnt a rák, hanem az orrom is visszajött.”

Úgy gondolom, lehet, hogy már meg is halt. Sehol nem találok orvost és nem tudom mitévő legyek. El tudna jönni hozzám?

„Uram, Ők nem fogadnák el az én szavamat, hogy halottnak nyilvánítsák. Hívni kell egy halottaskocsit.”

A sofőr kitartó volt. „Bárcsak eljönne velem. A férje őrjöng, talán önnek sikerülne lecsendesíteni.”

Bill tudta, hol parkolt a mentő. A forgalomirányítók egy területet kizárólag a mentőautók részére jelöltek ki. „Szerintem nem is tudnék odajutni ahhoz az asszonyhoz. Biztosan van vagy 2000 ember köztünk és a mentőautók között.”

„Mi majd segítünk,” ajánlkozott az egyik jegyszedő.

Így Bill beleegyezett, hogy elmegy. Sok bocsánatkérő tolongás és nagy nehézség közepette, végül elértek a sor mentőautóhoz, amelyek az útpadka mentén álltak. A négy jegyszedő kint maradt, mialatt Bill és a sofőr kinyitotta a mentő ajtaját és bemászott. Ott találtak egy idős embert, aki egy ráncos asszony elernyedte teste mellett térdelt. A férfi inge foltos volt az overálja pedig kifakult. Cipőinek talpán át a zoknija is kilátszott. Fáradt arcát egyhetes szakáll borította. Görnyedten ült, fejét kissé előre-hátra mozgatva zokogásban tört ki: „Ó, Anya, Anya, miért hagytál itt engem?”

Ahogy az öreg a rongyos szalmakalapját fogta, Billt saját édesapjára emlékeztette. „Mi a baj, uram?”

Az idős ember felnézett. „Maga orvos?”

„Nem, én Branham testvér vagyok.”

„Ó, Branham testvér – szegény Anya.” Majd a hordágyon fekvő mozdulatlan asszonyra nézett. „Elvesztettem, biztos vagyok benne. Egy ideje már nem lélegzik. Annyira akart önnel találkozni, mielőtt meghalt. Olyan jó feleség volt. Nevelte a gyerekeimet és kapálta azokat a földeket velem együtt és mindig segített engem. Néhány éve rákja lett a női szerveiben. Elvittük St. Louisba, hogy az orvosok megoperálják, de nem lett semmi haszna. Az állapota egyre csak romlott.” Billre nézett és hangja felfedte keserű csalódottságát. „Ma reggel hallgattuk a rádiót és hallottuk, amint egy ember bizonyóságot tesz arról, hogy tíz évig vak volt és azután, hogy ön imádkozott érte, látni kezdett. Arra gondoltam, hátha talán velünk is történne egy ilyen csoda. Már semmi pénzünk nem maradt, mert minden megtakarított pénzem a műtetre költöttem. De eladtam néhány paplant és pár szederbefőttet, amit a feleségem készített és felfogadtam ezt a mentőautót, hogy elhozzon minket Jonesboro-ba.” Szomorúan nézett le feleségére. „Most, hogy meghalt, nem tudom, mit fogok csinálni nélküle. Annyira egyedül leszek.”

Vigasztalással telve Bill így szólt: „Hát, bátyja, az egyetlen dolog, amit tehetek önért, az, hogy imádkozok.”

Bill nem tudta, hogy az asszony meghalt-e. Tényleg halottnak tűnt. A mentős kivette a műfogsorát és az ajka leesett. A szemeiben sáros vízhez hasonló folyadék ült. Homlokát Bill hidegnek és nedvesnek érezte. Jobb kezét a baljába fogva próbálta pulzusát kitapintani. Nem találta. És a halál további bizonyítékeként Bill bal keze nem érezte a rák egyetlen rezgését sem.

Fejét meghajtván Bill nyugodtan így szólt: „Drága Úr Jézus, kérlek, légy irgalmas ehhez a testvérhez; segítsd meg őt és áldd meg. És ehhez az asszonyhoz, aki egészen idáig eljött és hitte, hogy...”

Úgy érezte, mintha az asszony megszorítaná a kezét. Kinyitotta szemét és alaposan megfigyelte arcát. Még mindig halottnak tűnt. Biztosan csak a képzelete volt, vagy talán a halott asszony izmai rángatóztak. Bill becsukta szemét és folytatta az imádkozást, de pár pillanat múlva úgy érezte, ismét megszorította a kezét. Ez alkalommal tudta, hogy ez az élet jele volt. Kinyitotta szemét és megnézte az arcát. Az asszony homlokráncai megmozdultak. Kinyitotta szemeit és Billre tekintett.

Bill egy szót sem szólt. Az idős ember szemei még mindig be voltak csukva, összekulcsolt kézzel állt, fejét a mennyezet felé emelve. Az asszony fejét kissé megemelve azt kérdezte Billtől: „Hogy hívják?”

„Branham testvér vagyok.”

Az idős ember fejét felkapva, ámulattal telve így kiáltott: „Anya!” Majd karjaival átölelve örömmel ismételte: „Anya! Anya!”

Amint a szín kezdett visszatérni az asszony arcára, Bill észrevette, hogy a bal keze még mindig nem érzékeli annak testében a rák semmilyen rezgését. Ez azt jelentette, hogy a betegség eltűnt.³

Az öregember kiabálására felfigyelt néhány ember a mentőautó mellett, akik immár arcukat az üvegnek nyomva figyeltek. A mentős így szólt Billhez: „Szerintem rájöttek, ki ön. Bajban lesz, ha vissza akar jutni az épületbe.”

Bill tudta, a mentősnek igaza van. Egész nyugodtan idejöheterett, mert az emberek még soha nem látták. De legtöbbször napokig vártak, hogy bejussanak imádkozni. Amint tudomást szereznek arról, hogy Branham testvér közöttük van, a hír futótűzként terjed majd és nagyon nehezen juthat vissza az előadóterembe.

Egy gondolat ötlött elméjébe. Így szólt a mentősnek: „Ha odaállna, háttal az ablaknak és lassan levenné a kabátját, az elég sokáig takarná a mentőautó belsejét ahhoz, hogy közben kisurranjak ezen a másik ajtón. Ha sikerül innen úgy távoznom, hogy nem látnak meg, akkor minden rendben lesz. Kint senki nem ismer engem. El tudok jutni a tömeg szélén a parkoló

³ Nyolc évvel később Bill újra találkozott ezzel az asszonnyal. 1954-ben erős, egészséges volt és nagyszerűen érezte magát.

végéig. Mondja meg a jegyszedőknek, hogy ott várjanak engem. A segítségük nélkül, szerintem, nem sikerül átjutnom a tömegben be a nagyterembe.”

„Megmondom nekik,” – mondta a mentős. Hátát azon ablak felé fordította, amelyiknél többen is bámészkodtak. Majd kinyújtotta karjait, s lassan kibújva kabátjából, ügyesen eltakarta a kicsiny ablakokat. „Induljon!” – mondta.

Bill csendesen távozott a távolabbi oldalon, sietve elhaladva a mentőautók sora mellett egészen addig, amíg el nem érte a hátsó parkolót. Elektromos reflektorok fénye világította meg a szitáló esőt, ami a több ezer férfi, nő és gyermek fejét áztatta, akik az előadóterem hátsó kijáratai körül várakoztak. Bill teljesen ismeretlennek érezte magát, mivel itt soha senki nem látta őt ezelőtt. Ezért ahelyett, hogy megvárta volna a jegyszedők segítségét, Bill megpróbált magától átjutni a tömegben.

Egy érdes hang élesen így szólt: „Ne tolakodj!”

„Elnézést kérek!” – mondta Bill, folytatva az előrejutást. Ekkor egy testes, zord külsejű férfi fordult felé, hogy szemtől-szembe lássa. „Azt mondtam, ’ne tolakodj!’” – morogta.

„Igen, uram,” – mondta Bill félénken. „Elnézést kérek!”

A tömeg széléhez közeledve, azon tűnődött, mit kellene tennie. A jegyszedőknek se hírese hamva. Bill meghallotta, ahogy egy női hang így kiált: „Apa! Apa!” Bill keresve, honnan jön a hang, meglátott egy fiatal, színesbőrű lányt, úgy 17 éves lehetett, aki próbálta átverekedni magát a fehér emberekből álló tömegben. Minden bizonnyal vak volt; a szemei fehérek voltak a hályogtól. Ráadásul, a Jim Crow törvényekre való tekintettel, amelyek különbséget tettek a fehérek és feketék között, a közelben lévők közül senki nem akart segíteni neki.

A lány átfurakodva a tömegben épp Bill irányába haladt. Bill a sokaság széle mellett vágott át, úgy, hogy épp a lányhoz vezetett az útja. Hamarosan, a lány épp mellette állt.

„Bocsánat,” – mondta – „de vak vagyok és nem találom az apukámat. Tudna nekem segíteni megkeresni a memphis-ből jövő buszt?”

Bill a parkolóban állomásozó buszok hosszú sorára nézett. „Igen, tudok segíteni önnek,” válaszolta. „Mi járatban van itt?”

„Apukám és én azért jöttünk, hogy találkozzunk a gyógyítóval.” – mondta a lány.

„Hogy hallottak róla?”

„Ma reggel épp a rádiót hallgattam, amikor egy férfi következett és azt mondta, hogy évekig egy szót sem tudott szólni és most már beszél. Egy másik ember elmondta, hogy 12 éve vakság miatt nyugdíjazták és most már olyan jól lát, hogy tudja olvasni a Bibliáját. Ez reményt adott nekem is, hogy újra láthatok. Amikor kislány voltam, hályog nőtt a szememen. Az orvos azt mondta, hogy ha idősebb leszek, majd leveszi; de most, hogy elég idős vagyok, azt mondja, a hályog úgy körbefonta a látóidegeket, hogy nem tudja megközelíteni. Ezért nincs más esélyem, mint eljutni a gyógyítóhoz. De ma este van az utolsó este, hogy itt van és

apukámmal még az épület közelébe sem tudunk kerülni. Már apukámat sem találom és még a buszhoz sem tudok eljutni. Kedves uram, tudna kérem segíteni nekem?”

„Igen, hölgyem, segítek. De először is, szeretnék öntől kérdezni valamit erről a gyógyítóról, akiről beszélt. Hiszi ön, hogy Isten elküldi az ő angyalát, hogy meggyógyítsa ma az embereket?”

„Igen, uram, hiszem.”

„Úgy érti, akkor is hiszi, ha olyan sok jó orvos és kórház van körülöttünk?” Bill kicsit szégyellte magát, amiért ilyen módon kihasználja a vakságát, de próbára akarta tenni a hitét.

A lány azon nyomban válaszolt: „Egyik orvos sem tud rajtam segíteni. Uram, ha kézen fogva elvezet engem a gyógyítóhoz, akkor már magam találom meg majd az apukámat.”

Bill nem akarta tovább álcázni magát. „Testvérnő, talán én vagyok az, akit keres.”

A lány megragadta a kabátja szélét és el sem akarta engedni. „Ön a gyógyító?”

„Nem, hölgyem. Én Branham testvér vagyok, a prédikátor. Jézus Krisztus a gyógyító. Ha elengedné a kabátomat...” – majd megfogta a csuklóit, hogy kiszabadítsa magát.

A lány teljes erejéből belekapaszkodott. Megtalálta és semmiképp nem akarta elengedni. „Könyörüljön rajtam, Branham testvér!” – kérlelte.

„Testvérnő, megengedné, hogy megfogjam a kezét, mialatt imádkozok?” – ezzel félig sikeresen kiszabadítva magát a lány kezeinek szorításából. Érezte, ahogy a hályog okozta rezgések felfutnak a karján imádság közben. „Kedves Jézus, egy nap hordoztad azt a régi, durva keresztet, botladozva az utcán; vér csorgott a könyöködön; a törekeny kis tested tántorgott a teher alatt. Egy színesbőrű férfi, akit Cirénei Simonnak hívtak odament Hozzád, felvette a keresztet és segített Neked elhordozni. És most Simon egyik gyermeke botladozik itt a sötétségben; Biztosan megérted....”

A lány megborzongott. „Valami épp most futott át rajtam,” – mondta reszkető testtel. „A szemeim olyan hidegek.”

Bill érezte, hogy a rezgés alábbhagy a karjában; a démoni élet éppen most ment ki a hályogból. „Testvérnő, csukja le a szemhéját egy pillanatra. Ez az. A hályog összehúzódik. Néhány pillanat múlva látni fog. Ne beszéljen róla semmit vagy különben felismernek! Nem akarom, hogy az emberek megtudják, hogy itt vagyok. Na most lassan nyissa ki a szemét! Jézus visszaadta önnek a látását.”

A szemei kipattantak. Felnézett és elállt a lélegzete: „Ezek lámpák?”

„Igen. Meg tudja számolni?”

„Négy van! Ezek itt járkáló emberek?” Mielőtt még Bill válaszolhatott volna, fennhangon visítani kezdett. Az arcok felé fordultak. Újra sikoltozni kezdett: „Dicsőség Istennek! Látok! Látok! Vak voltam és most látok!”⁴

Az emberek kezdtek odagyűlni Bill és a lány köré. Épp ekkor az épület sarkánál feltűnt a jegyszedők csapata és meglátva Billt segítségére siettek.

Mielőtt még Billt áttuszkolhatták volna a tömegben, egy férfi, akinek a lába nyomorék volt és egy botra támaszkodott így kiáltott fel: „Tudom, hogy te vagy Branham testvér. Könyörülj rajtam! Nyolc napja itt állok. Öt gyermekem van otthon és nyomorék vagyok. Hiszem, hogy jó ember vagy. Ha megkéred Istent értem, Ő meg fogja tenni.”

Bill így szólt: „Akkor Jézus Krisztus Nevében, add ide a botodat!”

A nyomorék férfi habozás nélkül odanyújtotta Billnek házi készítésű botját. Abban a pillanatban a görbe lába kiegyenesedett és erőre kapott. Cipőjével az aszfalton nagyokat dobantva így kiáltozott: „Meggyógyultam! Meggyógyultam!”

A tömeg izgatottan nyomult előre. A négy jegyszedő minden erejével védve Billt, utat tört a tömegben vissza az előadóterembe, mialatt a közelben álló emberek azon igyekeztek, hogy csak megérinthessék Bill ruháját, ahogy elhaladt mellettük. Nekik nem számított, hogy az öltönye javított volt és foltozott.

⁴ Évekkel később Bill újra találkozott ezzel az asszonnyal. Pincérnőként dolgozott és elmondta, hogy soha többé nem volt semmi baja a szemeivel azóta, hogy azon a napon meggyógyult ott, Jonesboro, Arkansas-ban, 1946-ban.

34. fejezet

A megrázó hazatérés

1946

JONESBORO-BAN 1946 őszén William Branham nyolc teljes napon és éjszakán át az emelvényen maradt, imádkozva a betegek és szükségben lévők állandó áradatáért. Az ételeit az emelvényen ette és a szószék mögött aludt, mialatt az imasorban állók türelmesen várták, hogy felébredjen és folytassa a munkáját. A hétvégére Bill homloka lüktetett a fáradtságtól. A kézfejei sebesek voltak, ahol kihúzta a szőrszálakat, megpróbálva ébren tartani magát. Még mindig nem akarta abbahagyni. Ott akart maradni, amíg nem imádkozott minden egyes beteg személyért aki bejött az ajtón – de nem tudott. A gyógyulások és csodák híre mágnesként még több ezer embert vonzott Jonesboro-ba a hét folyamán. Amikor Bill végül befejezte a jonesboro-i gyógyító összejövetel-sorozatot a nyolcadik éjszaka után, az imasor még hosszabb volt, mint mikor elkezdte.

Bill kimerültnek érezte magát, mind testileg, mind mentálisan. Reed pásztor lefektette, de Bill olyan ideges volt, hogy nem tudott elaludni. Órákig oda-vissza forgolódott a takaró alatt, míg végül megadva magát úgy döntött, hogy akár haza is autózhatna Jeffersonville-be, hogy a saját ágyába rogyjon, ahol remélhetőleg zavartalanul aludhat majd napokig.

Néhány órás kocs út után Bill nehezen tudta nyitva tartani a szemeit, hogy ne elaludjon a kormány mögött, lábait az autóba ütogette egészen addig, amíg a panelek teljesen elhajlottak. Egyszer azonban tényleg elaludt. Egy hangos dudaszó ébresztette fel és alig volt ideje, hogy visszahozza a kocsit az út szélére. Megrendülve lehúzódott a kocsival és megállt, hogy összeszedje magát. Méda még mindig mélyen aludt a hátsó ülésen. Bill kiszállt, remélve, hogy egy séta majd felfrissíti. Valahol azonban összeesett a kimerültségtől. Amikor végre újra magához tért, egy legelőn találta magát, ahol kinyújtott kézzel áll és azt motyogja: „Csak higgy testvérnő! Ez minden, amit tenned kell. Csak higgy!” Fejét rázva azt gondolta: „Mi a baj velem? Úgy tűnik, kezdek szétesni.”

Amikor késő este Jeffersonville-be ért, megálltak a Méda szüleinél, hogy felvegyék a gyerekeket. Rebeka öt hónapos volt. Bill három hónapja nem látta, ezért nem volt meglepő, hogy a kislány nem ismerte fel. Amikor próbálta felvenni, sírni kezdett és vissza akart menni az édesanyjához. Ez fájdalmas volt. „Nem ismer engem” panaszolta Bill.

Ringató mozdulatokkal megnyugtatta Rebekát Méda fejével Bill egy fényképére mutatott, ami az asztal szélén állt. „Ugyanez a képed van kitéve a komódunkon. Minden nap megmutattam és azt mondtam Rebekának: 'ő az apukád'.”

Bill ránézett a képre, majd saját arcára a folyosó tükreben. „Nem csoda hogy nem ismer fel. Fogytam tíz kilót, sok hajam is kihullott és még a vállaim is meggörnyedtek. Egyáltalán nem úgy nézek ki.”

„Újabb megdöbbenő látvány fogadta őket, amikor kocsival a házuk elé értek. – az út mindkét oldalán autók sorakoztak több háztömbnyire és majdnem kétszáz ember várta Bill-t az udvaron.

„Mi ez?” – kérdezte Méda.

Bill lesütötte a szemét. „Bárhová mentem, megadtam a címünket és azt mondtam az embereknek, hogy jöjjenek el, ha Jeffersonville környékén járnak és imára van szükségük. Nem gondoltam, hogy ilyen hamar itt lesznek.”

Bill késő éjszakáig imádkozott a sokaságért az előkertben. Végre az utolsó ember is elment. Méda segített Bill-nek ágyba kerülni. Hajnali két óra volt. Ott feküdt csöndben a félálom börtönében sodródva. Hirtelen felugrott. Begörccsöltek a lábai.

Méda az ágy szélén ült. „Bill, tudod mit csináltál?”

„Azt gondoltam, hogy alszok.”

„Átölelted a párnádat és azt motyogtad, 'Ki a következő? Most, ha hinni fog – mert az angyal azt mondta nekem, hogyha rábírom az embereket, hogy higgyenek...' Bill, aggódom miattad.”

A ház előtt egy autó állt meg. Régi autónak tűnt a hangjából ítélve. A motor lassan és egyenetlenül járt, rezgéseitől még a lökhárítók is csörögtek. Hamarosan kopogás hallatszott a bejárati ajtón. Méda megsimította Bill szemeit az ujjával és gyöngéden lecsukta. Azt mondta: „Megmondom nekik, hogy jöjjenek vissza holnap. Te csak aludj kedves.”

Bill egy férfi hangját hallotta a konyhából, amint ezt mondja: „A kisbaba már hosszú ideje beteg, nem hagyja abba a sírást. Éjjel-nappal sír. A doktor nem tudja mi a baja.” Bill hallotta amint a kisbaba furcsa hangokat hallat – egyfajta ziháló hangot, mintha sírni akarna, de nincs ereje. A hang nem tűnt emberinek. Bill hallotta, amint Méda azt mondja: „Hát pont most fektettem le Bill-t és nem akarom felébreszteni.” Majd Bill egy másik asszonyt is hallott, aki így szólt: „Észak Ohio-ból jöttünk. Egész nap és egész éjjel utaztunk, hogy ideérjünk.”

Bill azt gondolta: „Hogy tudnék aludni, amikor az a szegény kisbaba ott szenved a szomszéd szobában, amikor talán egy imádság segíthet neki?”

Kitántorgott pizsamában. Egy tízhetes csecsemő feküdt a konyhaasztalon, pokrócba burkolva. Kis arca eltorzult, ahogy erőtlenül sírni próbált. Bill mindenkit megkért, hogy térdeljen le és hangjukat felemelve együtt fordultak Ahhoz, akinek hatalma van megszabadítani a szenvedő gyermeket – Jézus Krisztushoz. A csecsemő abbahagyta a sírást; az arca kisimult. Mikor a házaspár elhagyta a házat tíz perc múlva, a kisbaba gügyörészett és nevetgált.

Mielőtt Billnek ideje lett volna visszamenni az ágyába, egy másik autó érkezett. Lépések hangját hallotta, amint valaki futva közeledett a házhoz. A bejárati ajtón erős ütések zaja hallatszott. Bill egy izgatott fiatalembert vezetett a konyhába. A fiatalember azt mondta: „Branham testvér a húgomnak vakbélgyulladás van. Rosszul van. Késő délelőttre jegyezték elő műtétre Louisville-ben, de olyan rossz állapotban van, hogy apa szerint nem bírja ki az utat a kórházig. Ezek hegyi utak – nagyon kemények. Úgy harmincöt mérföldre lakunk innen nyugatra, Milltown közelében. Tudjuk mit tett Isten Georgie Carter-rel, ezért apa elküldött engem önhöz, hogy eljönne-e imádkozni a húgomért. Eljönne?”

Bill gondolkodás nélkül azt mondta: „Igen. Hadd öltözzek át nagyon gyorsan, aztán megyek majd maga után autóval.”

Méda sírni kezdett. „Drágám valahol el fogsz aludni.”

„Nem, minden rendben lesz édesem,” – vigasztalta Bill, de bizalma úgy harminc kilométer után szertefoszlott. Szemhéjai ólomként elnehezedtek. Néha megcsípte magát, hogy ébren maradjon vagy az ujjába harapott, sőt néha az ujjaira köpött és nyálával törölte meg szemeit, hogy el ne aludjon. A fiatalembernek igaza volt. Az utak tényleg borzasztó állapotban voltak. Különösen az utolsó nyolc mérföldön, ahol az út két nyomsávra szűkült, ahogy egy kerítés mellett vezetett fel a hegyekbe. Ott legalább nem kellett Billnek aggódni, hogy álomba merül, mivel az út időről időre felrázta őt, amint a kerék követ ért vagy kátyúba hajtott.

A kis tanyasi házban mindenütt lámpák égtek, amikor a két autó odaért és leparkolt. Miután Bill találkozott az édesapával és édesanyával, egy körülbelül tizennyolc éves lány ágyához vezették. A bőre sápadt volt és verejtékcseppek gyöngyöztek a halántékánál. A lány megmutatta Bill-nek feldagadt oldalát.

A lány apja így szólt: „Három napja nem evett. Ma már a víz sem maradt lent. Ma reggel késő délelőttre tűzték ki az operációt. A mentőnek néhány óra múlva kell ideérnie, de ma este annyit romlott az állapota, hogy attól tartok, nem bírja ki az utazást.”

Bill járatos volt a vakbélgyulladás dolgában, mert többször látta, ahogy a barátja, Sam Adair betegeket operál. Ha a lány vakbele perforál – és minden bizonnyal várható volt – akkor valószínűleg nem fogja túlélni a 70 kilométernyi utat New Albany-ba. Már az első nyolc mérföldbe belehalna.

A lány idegesen azt kérdezte: „Ó Branham testvér, szerinted túlélem?” Óvatosan megválogatva szavait Bill így válaszolt: „Hiszem, hogy túléled, *ha* van elég hited. Hiszed, hogy Jézus Krisztus meg tud téged gyógyítani?”

A lány válasza idegesen tört elő. „Ó igen, hiszem. A gyülekezetem azt mondja, hogy a csodák napjai elmúltak, de engem nem érdekel, mit mond a gyülekezetem; én hiszek. Georgie Carter meggyógyult; én is meg fogok gyógyulni. Félek a műtétől.”

Miután már több ezer gyógyulást és csodát látott az elmúlt hat hónapban, Bill átlátott a lány hitének ideges megvallásán, észrevéve, hogy az alatt kételkedés és félelem nyugszik. „Testvérnő, nem akarlak megbántani, de te *nem* hiszel. Egy átlagos esetben elég időm lenne, hogy hagyjam, hogy vedd azt a kicsi hitet, amid van és próbálj meg hinni a gyógyulásodért, de ez most vészhelyzet. Hinned kell most azonnal, vagy – őszinte leszek veled – nem fogsz élve eljutni a kórházba.”

Sem a lány, sem a szülei nem értékelték őszinteségét, de Bill nem tehetett mást. Sürgős helyzet volt. Úgy határozott, hogy valamilyen radikális dolgot kell tennie, hogy a lány elkapja a fonalat. Bill a lány ágyának szélén ült – azon az oldalon, ami a szoba közepéhez volt közelebb. Az ágy másik oldalán a szülők és néhány szomszéd ült – a falhoz közel eső oldalon. A mennyezet közepén villanyégő függött. A lámpabúráról egy madzag lógott le végén egy piros-fehér karkötővel, félúton a mennyezet és a padló között. Bill nem tudta miért lóg ott az a karkötő. Talán egy csecsemő szórakoztatására szolgált, aki a házban lakott. Most úgy találta, hogy ez a karkötő tökéletesen segíthet neki célja elérésében. Bill azt mondta: „kérem, hogy minden felnőtt fordítsa meg a székét és nézzen a fal felé.” Aztán Bill így szólt a lánynak: „Mit gondolsz, milyen messze lehet az a karkötő?”

„Úgy kétféle méternyire. Miért?”

„Azt mondd, hogy van hited, hogy mindent elhiggy. Azt akarom, hogy bizonyítsd be nekem. Azt akarom, hogy nézz közvetlenül arra a karkötőre, ami ott lóg középen és szeretném ha körbeforgatnád azt a madzagon; aztán fordasd egyik és másik irányba, majd állítsd meg. Ha ezt megteszed, akkor tudni fogom, hogy van elég hited egy csodához.”

A lány meglepődése csalódottsággal párosult. „Ó Branham testvér! Miért kérsz tőlem ilyet? Ezt senki nem tudja megtenni.”

„De igen,” – mondta Bill. „Bárki meg tudja tenni, aki hisz. Jézus azt mondta: 'Minden lehetséges annak, aki hisz'.”

A lány szkeptikus maradt. „De Jézus lelki dolgokról beszélt. Ez anyagi. Te meg tudnád tenni?”

„Igen, hölgyem.”

„Láthatnám, ahogy megteszed?”

„Ha szeretnéd. Csak tartsd szemeidet a karkötőn.” Bill szemeit a tárgyra szegezte és hitével arra koncentrált. Mostanra már annyiszor látta Istent csodákat cselekedni, hogy tudta, tényleg minden lehetséges hiten keresztül. Egyik pillanatban a karkötő körözni kezdett a madzag végén. Aztán elkezdett előre és hátra hintázni mint egy inga, majd megállt.

A lánynak a lélegzete is elállt. „Branham testvér, ez spiritizmus!”

„Gondoltam, hogy valami ilyesmit fogsz mondani. Nem, ez nem spiritizmus; ez hit. A spiritisták sokszor azt csínytevésekre használják – hogy üveget robbantsanak szét, kanalat hajlítsanak és így tovább, de ez még mindig csak hit.”

A lány nem értette meg, mit próbál mondani. „Én Krisztus Gyülekezetéhez tartozom. Mi beszélünk, ahol a Biblia beszél, és csöndben vagyunk, ahol a Biblia csöndben van. És a Bibliában nincs semmi ehhez hasonló.”

„De igen, ez benne van a Bibliában,” – mondta Bill. „Emlékezz hogyan ment oda Jézus egy reggel egy fügefához gyümölcsöt keresve. Amikor nem talált, megátkozta. A fa száradni kezdett. Amikor Jézus este visszajött, a fa ki volt száradva. Péter megjegyezte, hogy milyen gyorsan történt, mire Jézus azt a választ adta, hogy nemcsak azt tudjátok megtenni, amit Ő tett a fügefával, hanem ha azt mondjátok ennek a hegynek, hogy menjen arrébb – és szívetekben nem kételkedtek – az újra és újra meg fog történni. Nem mondta ezt? De igen, minden bizonnyal. Tudom, hogy a pásztorod a hitetlenségét próbálja meg igazolni azzal, hogy azt mondja, hogy az a bűn hegye, amiről Jézus beszélt, de az az Olajfák hegye. És Jézus azt mondta, hogy csak annyi hit kell hozzá, mint egy mustármag. Tehát, ha csak egy olyan kicsi abból a tiszta hitből egy hegyet el tud mozdítani, mennyivel kisebb hit kellene ahhoz, hogy megmozgasd azt a karkötőt?”

A lány csöndben gondolkodva ült. Mélyeket lélegzett a fájdalomtól elcsigázva. Bill úgy döntött, máshogy közelíti meg a dolgot. „Nézd testvérnő, úgy öt hónappal ezelőtt egy angyal jött hozzám és azt mondta, hogy még mielőtt megszülettem Isten eleve elrendelt engem, hogy elvigyem az isteni gyógyítást az emberekhez. Szemtől szemben álltam egy természetfölötti lényel, aki azt mondta nekem, hogyha rábírom az embereket, hogy higgyenek nekem és őszinte leszek, amikor imádkozom, akkor semmi nem áll meg az imádság előtt. Ezért, ha hinni fogsz teljes szívből, az fogja mozdítani Istent. A hited fog megmenteni téged, nem az, amit felépítettél az elmédben, hanem amit valójában hiszel.”

Ezután a lány így válaszolt: „Branham testvér, tudom, hogy van még valami afölött, ameddig én eljutottam, Isten legyen hozzám irgalmas. Meg fogok próbálni teljes szívemből hinni Neki.”

Jobb kezét megfogva Bill figyelte, ahogy saját bal keze vörösre duzzad a láthatatlan rezgések lüktetésétől. Régebben már volt dolga vakbélgyulladással és ismerte a kézfejen kialakuló fehér csomók mintáját, tehát már a rezgések erősségéből meg tudta mondani, hogy ez egy komoly eset volt. Amint az Úr Jézust kérte, hogy lépjen közbe a bal karjában lévő lüktetés csökkenni kezdett, majd eltűnt. A bal keze visszatért normális állapotba. Bill azt mondta: „Isten áldjon téged testvérnő, a hited megmentett téged.”

A szobát átjáró öröm és megkönnyebbülés közepette Bill leült és azonnal elaludt. Néhány órával később napsütésre ébredt.

Az édesapa jó reggelt kívánt és lelkesedve és hálásan rázta meg Bill kezét. „Felhívtam a mentőt és megmondtam, hogy már nincs szükség, hogy jöjjenek, mivel a lányom teljesen meggyógyult.”

A lány már fent volt és a konyhaasztalnál ült, épp jégkrémet evett. „Nagyszerűen érzem magam, Branham testvér. A duzzanat teljesen eltűnt oldalról és egy kicsi fájdalom sem maradt és olyan éhes vagyok.”

35. fejezet

A másfélmillió dolláros csekk visszautasítása

1947

MOST, HOGY William Branham visszatért jeffersonville-i otthonába, rájött, hogy új felelősségek egész sora vár rá. Levelek, amelyek az Egyesült Államok és Kanada egész területéről érkeztek. Először Bill és Méda maga próbált meg válaszolni a postára. Minden nap a postás egy újabb hatalmas táskányi levelet hagyott a teraszon és Bill hamarosan rádöbbsent, hogy ez a munka túl sok számára. Kibérelt egy kis irodát és felfogadta Cox urat és Cox asszonyt – akik a gyülekezetének tagjai voltak – mint titkárait. Segítségükkel Bill két csomóba válogatta a leveleket. Az első és legnagyobb levél csomó olyan emberektől érkezett, akik bajokról és szükségégeikről írtak és kérték Bill-t, hogy imádkozzon értük. Bill ezeket a kéréseket a küldetése újabb részének tekintette és lelkiismeretesen imádkozott minden egyes levél fölött. A második levélkupac olyan szolgálóktól jött, akik meghívták Billt, hogy jöjjön és tartson gyógyító összejöveteleket a környékükön. Bill félretette ezeket a meghívásokat és imádkozott, hogy Isten hová akarja őt legközelebb küldeni.

Végül egy útitervet állított össze, amely egészen 1947 közepéig elfoglaltságot jelent majd neki. Először, mialatt az északi Államok még a hó fogságában voltak, délre tervezte az utazást, kezdve Louisiana-ban és nyugatra haladva Texas, Arizona és Kalifornia felé. Később a tavasz folyamán több hónapot töltene közelebb az otthonához, még mielőtt elindul északra Saskatchewan és Alberta felé Kanadába.

Habár még nem épült fel teljesen a kimerültségéből, Bill türelmetlenül várta, hogy visszatérhessen abba a munkában, amelyre az Úr elhívta őt. Shreveport, Louisiana-ban kezdte, ahol a tervek szerint őt szolgálatot fog tartani Jack Moore tiszteletesnél, aki az Élet Imaházként ismert független Pünkösdi gyülekezet pásztorja volt.

Amikor Moor tiszteletes átvitte Billt a gyülekezetébe az első szolgálatra, döbbsenten látta, hogy a tágas imaháza annyira megtelt idegenekkel, hogy ő és vendége csak nehezen tudott bejutni. A puszta szájról-szájra járó hírek egész Louisiana és Arkansas területéről családokat vonzottak. Jack Moore úgy határozott, hogy nagyobb helyre van szükségük, ezért a második estére kibérelt egy középiskolai előadótermet. Azonban, miután két alkalmat tartottak ebben az előadóteremben, úgy döntött, hogy az összejövetel visszaköltözik az Élet Imaházba, mert az emberek olyan korán gyülekezni kezdtek a középiskola előtt, hogy zavart okoztak az iskola napirendjében.

Jack Moore sosem látott még ehhez a héthez hasonlót – öt olyan este volt, melyek telve voltak csodákkal. Később ekképp írt erről: „Az emberek enyhülten és szívükben alázattal tértek haza, mert tudták, hogy a názáreti Jézus haladt el mellettük az Ő szolgájában... igen a Biblia napjai újra itt voltak. Itt volt egy ember, aki gyakorlatba ültette, amit mi prédikáltunk. Nem azért mondom ezt, hogy egy embert felemeljek, hanem csupán, hogy kihangsúlyozzam, hogy mély megbecsülésünk testvérünk, William Branham felé azon tényből fakad, hogy szolgálata közelebb hozta hozzánk a mi szeretett Úr Jézusunkat, hogy jobban megismerkedjünk az Ő élő cselekedeteivel, az Ő személyiségével és istenségével, úgy, mint előtte még sohasem...”

Mivel Jack Moore úgy érezte, hogy többet meg akar tudni eme páratlan szolgálatról, gyülekezetét a társpásztor kezeire bízta, hogy együtt utazhasson William Branham-mel az év hátralevő részében. Louisiana után Bill Texasba repült és tizenöt egymást követő este Houstonban tartott összejöveleteket, mielőtt továbbhaladt Texarkana és San Antonio felé. Az első San Antonio-ban töltött este folyamán olyasvalami történt Bill-el, ami szelleme mélyéig megrázta. Elkezdődött az összejövetel; a dicsőítésvezető bemutatta Bill-t a közönségnek; a tömeg tiszteletteljesen és várakozással telve várt. Amint Bill az emelvényen átsétált a szószék felé, egy férfi, aki az emelvényen ült, felállt és egy ismeretlen nyelven kezdett beszélni. Az ismeretlen szavak hangosan és gépfegyverhez hasonló hangon sebesen jöttek. Amikor befejezte, a hallgatóság csendben maradt. Az előadóterem hátsó részén egy másik férfi állt fel és hangja ekképp mennydörgött: „Így szól az Úr 'A férfi aki most az emelvényre jön, egy olyan szolgálatot mutat be, amire a Mindenható Isten rendelte el. Amint Keresztelő János el lett küldve, hogy előfutára legyen Jézus Krisztus első eljövételének, úgy van elküldve ez az ember, hogy előfutára legyen az Ő második eljövételének'.”

Bill olyan gyengének érezte magát, hogy térdai is rogyadoztak. Támaszt keresve a szószéket ragadta meg, amint így szólt a mikrofonba: „Uram – ön hátul, aki éppen most prófétált – ismeri ezt a férfit az emelvényen, aki nyelveken szólt?”

A hátul álló férfi egy cowboy-hoz hasonlított. „Nem uram, nem ismerem.”

„Ön ismer engem?”

„Máig semmit sem hallottam még önről.”

„Miért jött ide ma este?”

„Azok az emberek akiknek dolgozom, jöttek az összejöveletre és megkértek, hogy én is jöjjek velük, ezért én is eljöttem.”

Majd odafordulva ahhoz a férfihez, aki az emelvényen mögötte állt és az imént nyelveken szólt, Bill azt kérdezte: „Ismeri ön azt a férfit, aki prófétált?”

„Nem ismerem.”

„Miért jött ide ma este?”

„Én egy helyi kereskedő vagyok. Olvastam az újságban egy 'isteni gyógyítóról' és eljöttem, hogy lássam mi is ez az egész.”

Miután már Bill tanulmányozta az I. Korintus 12-14 fejezeteit, tudta, hogy „nyelvek magyarázata” a Szent Szellem ajándékai között szerepel. Azonban, Bill már rég gyanította, hogy sok, a pünkösdiek által „nyelveknek” nevezett dolog, semmi több nem volt, mint izgatottság, fanatizmus és testiesség. Ez a „magyarázat” nem illett egyik ilyen kategóriába sem a három közül. Ez valódinak hangzott, mert ez az idegen csak megismételte, amit Bill 1933-ban azon a napon hallott, amikor az Ohio folyóban keresztelt és az a csillag megjelent a feje fölött. Az tizennégy évvel ezelőtt volt! Bill csodálkozott és azon tűnődött, hogy lesz-e még más is a szolgálatában a betegekért való imádkozáson kívül.

TEXAS UTÁN Bill Phoenix, Arizonába utazott. A stressz továbbra is megviselte őt. Több volt ez, mint a több órai állás és túl kevés alvás. Amikor Bill imádkozott a betegekért, tulajdonképpen megérezte azokat a démoni erőket, amikkel harcolt. Annyira kifárasztotta, mintha sziklás talajba kellene árkot ásni egy lapáttal és csákánnyal. Bármikor, amikor Bill megfogta egy beteg jobb kezét a bal kezével és hagyta, hogy a betegség rezgése a karján keresztül a szívéig hatoljon, úgy érezte, hogy az saját energiájának egy részét is szétmorzsolja – olyan energiát, ami nem tér vissza egyetlen átaludt éjszaka után.

Úgy tudott meg többet a démonokról, hogy összerakta, amit a Bibliában olvasott azzal, amit a betegekért való imádkozás közben tapasztalt. Azt olvasta az Újszövetségben, hogy a démonok, amiket egy emberből kiűztek, másik gazdát keresnek. Ugyanezt a jelenséget figyelhette meg az összejövedelein. Amikor az emelvényen egy beteg megszabadult az elmebetegségből, lehetséges volt, hogy egy a hallgatóságban ülő tiszteletlen, hitetlen személy megkapta ugyanezt a betegséget. Eszébe jutott az az embercsoport, akik tiszteletlenek voltak Jonesboro-ban – gúnyolódtak és kifütyölték, amikor Bill éppen a padlón hánykolódó emberért imádkozott, akinek epilepsziás rohama volt. (Az epilepsziás embereknek, akik az Úr angyalának közelébe kerültek, mindig rohamuk lett.) Bill imádkozott a fiatalemberért, aki azonnal megszabadult. Amint a rezgések megszűntek Bill kezén, az a tucatnyi, hitetlenekből álló csoport vad epilepsziás rohamban tört ki. Ezek után Bill mindig óvatos volt. Ha bármikor egy makacs esetet érzékelt, megkérte a hallgatóságot, hogy hajtsák le a fejüket és imádkozzanak vele. Megtudta, hogy még a hitetlenek is biztonságban lehetnek az összejövedelein, ha tiszteletteljesek voltak.

Egyik este Phoenix-ben egy gyermek állt be az imasorba. Bill megfogta a lány kezét és megérezte az epilepszia árulkodó rezgéseit. A gyermeknek rohama lett és a földre esett fékezhetetlenül rángatózva. A hallgatóságnak elállt a lélegzete. Bill nyugodt maradt és megkért mindenkit, hogy hajtsák le a fejüket. Amikor ő is meghajtotta fejét, hogy imádkozzon, megérezte, hogy van egy akadály a hit kiáradásában. Még egyszer megfigyelve a

tömeget, meglátott egy férfit, aki nem hajtotta le a fejét. Bill így szólt a mikrofonba: „Jobb kéz felől van egy férfi, aki felemelt fejjel áll. Uram, még ha nem is hisz, kérem, hajtsa le a fejét és legyen tisztelettel. Ezek a démoni erők átmehetnek egyikről a másikra.”

A férfi nem hajtott fejet. Az egyik teremfelügyelő odament hozzá és beszélt vele, majd feljött az emelvényre és ezt mondta Bill-nek: „K— úr az egyik köztisztviselő Phoenix-ből. Azt mondja, nincs itt semmi más csak pszichológiai eset. Ragaszkodik hozzá, hogy nem kell fejet hajtania.”

Bill újra így szólt a mikrofonba: „Rendben, uram, én megkértem önt. Ez minden, amit tehetek.” Visszafordult a gyermekhez, aki a padlón vergődött és mély torokhangokat adott ki. Bill így imádkozott: „Istenem ne engedd, hogy ez az ártatlan gyermek szenvedjen annak a férfinak a hitetlensége miatt. Áldd meg ezt a gyermeket és szabadítsd meg őt!” A lány megnyugodott és hamarosan kinyitotta szemeit. A jegyszedője előresietett, hogy felsegítse és együtt sétáltak le az emelvényről, dicsérve Istent.

K— úr konok mosollyal az arcán úgy tett mintha neki lett volna igaza, hogy mégsem kellett fejet hajtania. Sajnos azonban ez a győzelem nem sokáig tartott.

Bill az utolsó Phoenix-ben eltöltött estéjén megígérte a hallgatóságnak, hogy megpróbál mindenkiért imádkozni az épületben, aki imádságot kér. Lehetetlen lett volna, hogy minden egyes személyt kézen fogjon, hogy a rezgések leplezzék le betegségüket. Ma este valami mással próbálkozott. Úgy nevezte, hogy gyors imasor. Az imasorban lévő emberek lassan, megállás nélkül elhaladtak Bill előtt, miközben ő menet közben a vállukra tette a kezét és kérte az Úr Jézustól gyógyulásukat.

Aznap este sok csoda történt, de talán azok közül is a legnagyobb Haddie Waldorf esete volt. Ő egy olyan asszony volt, aki szív, máj és vastagbél rákban haldoklott. Az orvosai már lemondtak róla. Ő most kétségbeesetten próbált eljutni ahhoz a férfihöz, aki azt állította, hogy egy angyal áll mellette, amikor a betegekért imádkozik. Haddie-t férje és egy kórházi alkalmazott hordágyon hozta el az összejövetelre. Amint az imasorban várakoztak, úgy érezte élete nemsoká elhagyja őt. Így szólt a férjéhez: „Még ha meg is halok, akkor is vigyél engem oda.” Még messze voltak. Ahogy a sor centinként haladt előre, Haddie elvesztette az eszméletét. Nemsokára már levegőt sem vett. A kórházi kísérő ellenőrizte Haddie pulzusát és nem találta, ezért arcára húzta a takaróját. Waldorf úr nagy elszántsággal, helyét megtartva haladt ugyanúgy a sorban. Majdnem egy órába telt, hogy Waldorf úr előre jusson a feleségével. Valaki szólt Bill-nek, hogy egy holttestet hoznak. Bill megállította a sort, hogy tovább imádkozhasson ezért az esetért. Amikor megérintette, az asszony már hideg volt. Amikor Bill kérte Istent, hogy adja vissza Haddie Waldorf életét, nemcsak, hogy tele tüdővel lélegezni kezdett, hanem hamarosan felült és nemsoká saját lábán sétált ki az épületből.⁵

⁵ Ezután Haddie Waldorf továbbra is látogatta William Branham összejöveteleit, egészen a Branham testvér 1965-ben bekövetkezett haláláig, aki gyakran köszöntötte a hallgatóság soraiban, megemlítve e csodás esetet.

Ez a hosszú imasor Phoenix-ben telis tele volt gyógyulásokkal és csodákkal. Habár Bill nagyon röviden imádkozott, így is hajnal három óra lett, hogy minden beteget megérintett, aki elhaladt mellette. Jack Moore becslése szerint, akkor este, 1947 februárjában Bill 2500 emberért imádkozott

MÁRCIUSRA Bill eljutott egészen a kaliforniai tengerpartig. Az első összejövetelén Los Angeles-ben a Monterey parkban található nagy gyülekezeti ház nem bírta befogadni az embereket, arra készítve a közreműködő gyülekezeteket, hogy az összejöveteleket a Long Beach-i városi auditóriumba költöztessék.

Az összejövetel sorozat második estéjén három férfi és egy fiatal hölgy jött az imasorban, akik hordágyon egy eszméletlen asszonyt hoztak. Bill megfogta a beteg erőtlen jobb kezét és ismerős rezgést érzett. „Ez rák,” – mondta.

A fiatal hölgy így szólt: „Igen, ő Melikian, ez itt az orvosa és én a lánya vagyok. Nemrég Szent Louisba ment és mindkét emlőjét eltávolították, hogy megakadályozzák a továbbterjedést, de nem segített. Most már csakis Isten az egyetlen reménye.”

Fejét lehajtva Bill csodát kért Istentől. A kézfejében található rezgés megszűnt. Már majdnem gyógyulnak nyilvánította, amikor különös érzés járta át és gondolkodás nélkül így szólt: „Így szól az Úr: 'Három nap múlva ez az asszony az utcán fog vásárolni.'”

Az orvosa, aki nyilvánvalóan a családnak tett szívességből jött velük, dühösen így morgolódott: „Micsoda ötlet, Branham tiszteletes! Ez az asszony teljesen nyilvánvalóan haldoklik, hogy ébreszthet a családjában ilyen hamis reménységet?”

Bill nyugodtan felé fordult: „Doktor úr, ha ez az asszony nem gyógyul meg és nem fog az utcán sétálni három nap múlva, akkor nyugodtan tegyen egy feliratot a hátamra, amin az áll, hogy hamis próféta vagyok és körbevihet a városon az autója motorháztetőjén.”

A hét vége felé Billt hangos kopogás zaja ébresztette fel kimerült pihenéséből hotelszobájában. Az előtérben egy gyülekezeti tisztviselő állt, akinek az volt a dolga, hogy őrizze Bill nyugalmát. Mögötte két jól öltözött idegen állt.

„Elnézést a zavarásért Branham testvér, de muszáj találkoznia ezzel a két férfival. Tudom, hogy pihennie kell, de az ő esetük olyan különleges, hogy úgy gondoltam...”

„Jöjjenek be. Mit tehetek önökért?”

A két férfi belépett és a szószóló egyből a lényegre tért. „Melikian úr ügynökei vagyunk.”

„Melikian?” Bill megismételte a nevet, miközben próbált visszaemlékezni, hol-is hallhatta már.

„Melikian úr a Mission Bell pincészet tulajdonosa. A felesége az ön összejövetelein gyógyult meg rákból a hét elején.”

Most már Billnek eszébe jutott az eszméletlen asszony, akit hordágyon hoztak.

„Hogy van ő?”

„Branham úr a gyógyulása mindenkit rendkívül meglepett, különösen az orvosát. A következő nap, azután, hogy imádkozott érte, visszanyerte eszméletét és felült az ágyban. A harmadik nap vásárolni ment a lányával, pontosan úgy, ahogyan ön megmondta. Melikian úr annyira hálás önnek, hogy ideküldött minket, hogy átadjuk önnek, ezt a másfél millió dolláros csekket.”

A férfi odanyújtotta a csekket. Bill nem mozdult. A férfi így szólt: „Branham úr, nem viccelünk. Ez egy igazi csekk és az ön nevére lett kiállítva.” Odanyújtotta a papírszelvényt.

Bill még mindig nem vette el a csekket. A családjára gondolt, aki egy szoba-konyhás viskóban él Jeffersonville-ben. Eszébe jutott a felesége, aki a másik sarokról hordja a vizet a házhoz, majd kihordja a piszkos mosogatóvizet, mert a házban nincs csatorna. Arra gondolt, milyen hideg és huzatos a házuk télen és hogyan tömködött Méda rongyokat az ajtó- és ablaknyílásokba, hogy kint tartsa a szelet. Csodálatos lenne, ha valami jobbat tudna nyújtani a családjának, mégis...

Billnek sok évig nem sikerült megértenie az elhívását, amit az Úrtól kapott. Amikor 1937-ben kilépett Isten akaratából, olyan borzasztó szenvedésben volt része, hogy már egy másfél millió dolláros csekk sem tudott kísértést okozni neki, hogy elvonja a meggyőződésétől. Tudta, hogy nem ő gyógyította meg Melikian asszonyt a rákból; az Úr Jézus Krisztus gyógyította meg őt. Akkor hogyan tudna viszonzást elfogadni olyasvalamiért, amit nem is ő tett? Ezen kívül, Bill-nek eszébe jutott a három buktató, ami gyakran nyomorúságba döntötte azokat az embereket, akik Istenért kezdtek el élni – nők, népszerűség és pénz. Bármelyik szolgáló, aki kacérkodni kezdett ezen három veszély egyikével, a bukását kockáztatta. Bill már régen elhatározta, hogy távol marad mindháromtól, függetlenül attól, mibe fog ez kerülni.

„Uraim,” – mondta Bill határozottan, – „nem is akarom megnézni azt a csekket. Mondják el Melikian úrnak, hogy nagyra értékelem a szándékát, de nem fogadhatom el a pénzét.”

AZ UTOLSÓ Long Beach-i imasor után, ami hajnal kettőkor ért véget, Bill bénultan és öntudatlanul tántorgott ki a rá várakozó autóig. Jack Moore és Young Brown egy órán keresztül utaztatták, beszélve hozzá, próbálva őt válaszra bírni. Lehúzták az ablakot is, hogy az eső érje az arcát. Végül Bill eléggé magához tért ahhoz, hogy tudassa, le akar feküdni.

Elvitték a hotelébe. Amikor kilépett a liftből a kis előtérbe, egy emberekből álló csoport várta, Bill nevét emlegetve, akik mind vele akartak beszélni. Moore és Brown segítettek neki átverekedni magát a csoporton, amikor egy asszony zuhant a padlóra Bill előtt, átkulcsolva nadrágszárát. Jack Moore lenyúlt, hogy elvegye onnan, de Bill intett neki és azt mondta: „Legalább hadd mondja el, mi történt.”

Az asszony még ezt hallva sem engedte el Bill nadrágszárát. Szemeiben kétségbeesés látszott: „Branham testvér, K— asszony vagyok. A férjem és én részt vettünk a phoenix-i összejövetelein. Amikor imádkozott azért az epilepsziás gyerekért, a férjem nem akarta lehajtani a fejét. A következő nap furcsa érzés kerítette hatalmába az egész testén. Arra gondolt, hogy csak képzelete játszik vele. Két nappal később a rendőrség valahol Phoenix belvárosában talált rá, ahogy céltalanul kóborolt. Az elméje összezavarodott, nem tudja, ki ő vagy mit csinál.”

Ekkor Bill észrevett egy férfit, aki hátrébb állt a csoport mögött – a szemei beesettek voltak, az arca komor, haja és ruhája rendezetlen. Az arcát kusza szakáll-féle borította. „Ez az ön férje?” – kérdezte Bill.

„Igen, Branham testvér,” – jajgatott K— asszony. „Minden nap próbáltam beállítani az imasorba, de soha nem sikerült. Kétségbe vagyok esve. Valaminek történnie kell. Nem akar enni. Még a vizet is nekem kell beleöntenem.”

Homlokával Bill cipőjére esett. Jack Moore felé fordulva Bill így szólt: „Vigyétek K— urat a szobámba, hogy négyszemközt legyünk.”

Jack Moore megfogta K— úr kezét és könnyedén vezette, mintha csak egy gyengeelméjű gyermek lenne. Bill próbálta követni őket, de K— asszony nem akarta elengedni a lábát. Nem is lehetett meggyőzni, hogy engedjen a szorításból. Végül Moore és Brown felvették Bill-t és a szobájába vitték K— asszonyt maga mögött húzva. Miután kulcsra zárták az ajtót, végre sikerült meggyőzni őt, hogy engedje el Bill lábát.

„Testvérnő,” – mondta Bill, – „körülbelül egy éve az Úr angyala eljött hozzám és azt mondta nekem, hogy el kell vinnem a gyógyítás ajándékát a világ népeihez. Azt mondta, hogyha őszinte leszek és ráveszem az embereket, hogy higgyenek nekem, semmi nem fog az imám útjába állni. Rájöttem, hogy ez igaz; nincs olyan betegség, nem számít milyen komoly, amiből nem gyógyulnának meg, ha elég hosszan imádkozok azért az emberért. Hisz nekem?”

„Igen, Branham testvér, hiszek.”

K— úr csendben állt, még nem is pislogott; szemeivel üresen bámult. Mikor Bill közeledni kezdett, visszahőkölt és állati hangon morogni kezdett. A biztonság kedvéért Moore és Brown tartották K— urat karjainál fogva, mialatt Bill kezeit a férfira helyezve imádkozott. A győzelem nem jött könnyen. Bill 45 percen át harcolt az elmebetegség démonával. Végül K— úr pislogott egyet, majd körülnézett a szobában úgy, mintha éppen most ébredt volna fel egy szokatlan helyen és azon tűnődne, hogy hol van és miért van ott. Miután a felesége elmagyarázott neki mindent, K— úr átölelte Bill nyakát és megölelte őt, mintha csak egy rég elvesztett testvérét ölelte volna. Amikor elment a hotelből, az elméje olyan éles volt, mint régen, bár most már erős rokonszenvet érzett Jézus Krisztus Evangéliuma iránt.

36. fejezet

Apacs hit

1947

AMIKOR WILLIAM BRANHAM elérte a kaliforniai Oakland-et, 1947. március közepén, hallott Little David Walkerről, egy „fiú prédikátorról”, aki evangelizáló szolgálatokat tartott a városban ugyanazokon az estéken, amikor Bill készült a betegekért imádkozni. Kíváncsiságtól hajtva, Bill korán fejezte be saját szolgálatát az első estén, hogy elmeheessen meghallgatni Little David prédikálását. Billnek tetszett, amit hallott. Bár Little David csak egy vékonyka tizenéves volt, korát meghaladó bölcsességgel és bátorsággal kezelte Isten Igéjét.

Az összejövetel után Bill előrement, hogy bemutatkozzon. A beszélgetésük során a két evangélista összehasonlította, hogy körülbelül mekkora tömeg vehet részt az összejöveteleiken. Little David Oakland-ben már több estéje prédikált, és sosem telt meg az épülete a harmadánál jobban. (A csarnokában 7000 férőhely volt, de az esténkénti résztvevők száma 2500 fő körül lehetett.) Ezzel szemben Bill az összejöveteleit egy olyan csarnokban tartotta, ahol 3000 ülőhely volt és a tömeg létszáma már az első estén megközelítette a 7000 főt. Little David azt javasolta, hogy cseréljenek helyszínt. Így is tettek, és ez mindkettőjüknek jól bevált. Bill ki akarta fizetni Little Davidnek a kisebb és a nagyobb csarnok bérleti díjának különbségét, de a fiú nem akarta elfogadni a pénzt és azt mondta: „Talán egy napon majd te fogsz engem kisegíteni.”

Ekkoriban Jack Moore, aki követte Branham testvér útjait, elrepült Ashland-be, Oregon államba, hogy rábeszélje a barátját, Gordon Lindsay-t arra, hogy eljöjjön és ő maga is megnézzé ezt a különleges szolgálatot. Moore nagyon lelkes volt, amikor beszélt Lindsay-nek Isten hatalmáról, amelynek estéről-estére szemtanúja volt: Bill kezének feldagadásáról; az általa kijelentett betegségekről; a vak, süket és béma emberek szabadulásáról és a démonok kiűzéséről. Meggyőzte Lindsay-t arról, hogy ez olyasvalami, amiért érdemes vennie a fáradságot, hogy megnézzé. Együtt mentek le autóval Kaliforniába, eljutva Bill összejövetelére Sacramento-ban.

Az aznap esti szolgálat a hite velejéig megrázta Gordon Lindsay-t. 41 évesen Lindsay már 23 éve volt teljes evangéliumi prédikátor: az utolsó öt évben pásztorként szolgált Ashland-ben. Előtte pedig 18 évig evangélistaként járta az Egyesült Államokat és Kanadát. Mindezen évek valamennyi összejövetele alatt sem látta soha olyan kézzelfoghatóan megmutatkozni a Szentlelket, mint ott Sacramento-ban azon az estén. Olyan mértékben ihletést jelentett ez a hite számára, amit soha korábban nem ismert. Mennyire szeretne volna megosztani ezt a

tapasztalatot a barátaival! Amint a sok pásztorra és gyülekezetre gondolt szerte az országban, akiket ismert, egy ötlet formálódott az elgondolásában. Másnap Gordon Lindsay találkozott Billel és megosztotta vele ezeket a gondolatokat. Egy olyan barátság kezdete volt ez, amely mindkettejük számára hosszú távú következményeket jelentett.

Bill Sacramento-ból továbbment Santa Rosa-ba, még mindig Kaliforniában. Szombat este a segítő testvérek nehezen boldogultak az egyik fiatalemberrel, aki megpróbált elmenni az imasor mellett. Azt hitték, hogy nem akarja kivárni a sorát. Az emiatti zűrzavar megzavarta Billt a betegekért való imádkozásban. Hallotta, amint a fiatalember azt mondja a segítőknél: „Nem az imasorra várok. Csak kérdezni szeretnék valamit ettől a szolgától.”

Az emelvény szélére lépve Bill azt mondta: „Mit szeretne, uram?”

A fiatalember azt kérdezte: „Hogyan betűzi a nevét?”

Ez meglepte Billt, furcsának tartotta, hogy emiatt van ekkora zűrzavar. Válaszolt: „B-R-A-N-H-A-M.”

A férfi lenézett egy papírdarabra a kezében, aztán megfordult és elkezdett kiabálni a tömeg felé: „Anyá, ez az! Ez az!” Előrejtött az édesanyja és elmagyarázta: „A férjem és én evangélisták vagyunk 'Isten Gyülekezetei'-ben. Nekem megvan a nyelveken szólás ajándéka, a férjemnek pedig a magyarázás ajándéka. 22 évvel ezelőtt nyelveken imádkoztam, amikor a férjemen keresztül jött a magyarázat, egy olyan estéről profétálva, mint a mai. Leírtam és ennyi sok éven át ott volt az autóban a papír. Amikor hallottam az ön összejöveteléről, előszedtem; de biztosak akartunk lenni abban, hogy ön az.”

Az anya kivette a papírt a fia kezéből és átnyújtotta Billnek. Ez állt rajta:

Így szól az Úr, „Az utolsó napokban, az Úr eljövetele előtt, elküldöm az Én szolgát William Branham-et a nyugati partra.”

„22 évvel ezelőtt!” – gondolta Bill. „Az 1925-ben volt, amikor még csak 16 éves voltam.” Borzongás futott végig a hátán. Itt, ebben a régi próféciaiban egy újabb megerősítés állt arról, hogy az ő szolgálatát Isten eleve elrendelte valami különleges dologra.

1947 ÁPRILISÁNAK vége felé Bill visszatért Phoenix-be, hogy ezúttal kimondottan a város spanyolajkú lakosságának tartson összejövetelt. Ez volt az első alkalom, hogy tolmáccsal együtt szolgált.

A nap során Bill találkozott egy keresztény misszionáriussal, aki az apacs indiánok között szolgált a San Carlos-i indián rezervátumban, 50 mérföldnyire keletre Phoenix-től. A misszionárius három beteg indiánt hozott magával, hogy részt vegyenek Branham testvér összejövetelén, remélve, hogy ezek az indiánok bekerülnek az imasorba és meggyógyulnak. A misszionárius meghívta Billt, hogy tartson összejövetelt a rezervátumban. Bill megígérte neki,

hogy ha az Úr meggyógyítja aznap este azt a három indiánt, akkor tart összejövetelt az apacsoknak.

Aznap este Bill bátor kihívást tett. Mostanra annyira meg volt győződve arról, hogy Jézus Krisztus kész meggyógyítani az embereket, hogy Bill saját hitének csak kevés korlátja volt. (Nem mondta-e neki az angyal, hogy ha őszinte lesz és rá tudja venni az embereket arra, hogy higgyenek neki, *semmi* sem fog az imádsága útjába állni?) A sok csoda után, amit az előző évben látott, Bill nem félt attól, hogy a legnehezebb eseteket is kihívja, amiket csak talált. Sőt, örömmel fogadta azokat, mert érezte, hogy ezek még inkább bizonyítják, hogy az ő Istene bármit meg tud cselekedni. Ezúttal a spanyolajkú emberek előtt azt mondta: „Hozzatok valakit, aki bénult vagy súlyosan beteg; hozzátok a legrosszabb esetet, amit csak találtok. Garantálom nektek, hogy az a személy még azelőtt meggyógyul, hogy befejezném az imámat.”

Valaki egy nyomorék mexikói lányt hozott, aki soha életében nem járt még. Borzasztóan deformált volt: a háta súlyosan meghajlott, a lábai pedig összezsugorodva és tehetetlenül lógtak. Bill a legkisebb kétség nélkül kezdett el imádkozni a lány szabadulásáért. Eltelt öt perc változás nélkül... aztán tíz perc... majd tizenöt. Bill nem aggódott. Tudta, hogy Isten meg fogja tenni. Hogy mennyi időbe telt, az nem számított. Eltelt húsz perc... aztán harminc. Bill tovább könyörgött gyengéden Istenhez, hogy szabadítsa meg azt a lányt a börtönéből. Eltelt egy óra... aztán másfél óra. Az emberek a hallgatóságban már nyugtalanok voltak és próbáltak ők is ugyanahhoz a bizonyossághoz ragaszkodni, amiről úgy látták, hogy az emelvényen lévő kis embernek megvan. Aztán egy óra és 45 perc imádság után a kis mexikói lány felsikoltott. Roppant a háta, ahogy kiegyenesítette gerincét életében először. A közönség teljesen megvadult a megkönnyebbüléstől és az izgalomtól, hogy ez az egykor nyomorék lány ott állt a kis cingár lábain és lesétált az emelvényről Bill kezét fogva.

Erre reagálva az emberek egy imasorba tömörültek saját magukért. Egy tolmács segítségével Bill még tíz órát imádkozott a betegekért és szükségben lévőkért. Ezen spanyolajkú emberek olyan gyermeki hittel nyúltak ki Jézus Krisztusért, hogy sok csoda történt. A több száz ember között, akik meggyógyultak azon az estén, ott volt a három apacs indián is, akit a misszionárius hozott a rezervátumból.

A szavához hűen pár nappal később Bill keletre utazott egy egy-estés gyógyító összejövetelre a San Carlos-i indián rezervátumba. A kis fatemplom túl kicsi volt ahhoz, hogy befogadja a több száz indiánt, akik összegyűltek, hogy meghallgassák Bill prédikációját, ezért a misszionárius egy mikrofont és erősítőket állított be több kültéri hangszóróhoz is. Családok terítették le plédjüket a földre, és ott ültek le, hogy meghallgassák. Bill akkor kezdett el beszélni, mikor a nap éppen lenyugvóban volt. Egy apacs asszony volt a tolmácsa.

Az amerikai nyugat felé érzett életreszóló szeretete miatt, Bill sokat olvasott és gondolkodott az indiánok helyzetéről. Talán az ereiben folyó részben indián vér miatt is volt

benne most ilyen együttérzés. Ahogy ezen az estén megnyitotta a szívét a rézbőrű testvérei felé, mélyebben kezdte átérezni a szolgálatát, mint általában. Beszért az indiánoknak arról, hogy mennyire sajnálja, ahogyan a fehér ember bánt az őseikkel. És tudta, hogy egészen ezidáig az Egyesült Államok kormánya alig vette figyelembe az indiánok legjobb érdekeit. „De van Valaki, aki mindig tisztességes üzletet ajánl nektek” – mondta nekik, „és ő az Úr Jézus Krisztus.”

Amikor Bill befejezte a prédikálást, kérte, hogy a szükségben lévők álljanak fel imasorba tőle jobbra. Egyetlen indián sem mozdult. Bill meglepődve kérdezte meg a tolmácsától, hogy mi a baj. Nem tudta. Valószínűleg kétségeik voltak.

Lakóhelyére visszatérve a misszionárius elhozta néhány segítőjét, akik elvállalták, hogy beállnak az imasorba. Először egy indián asszony jött, akinek gyermekhordozó zsák volt a hátán. Az asszony nem beszélt angolul. Amint Bill megfogta a jobb kezét a saját balkezeivel, érezte a démoni vibrálás löktetését. Olyan volt, mintha áramütés érte volna, ahogy az felszaladt a karján, egészen a szívéig. A kézfeje bepirosodott és fehér púpok türemkedtek ki a bőrére. Bill azt mondta a mikrofonba: „Hölgyem, önnek nemi betegsége van.”

Az asszony meglepetten nézett rá és azt kérdezte: „Ezt honnan tudod?” Majd beismerte, hogy az állítása igaz.

Még mindig a kezét fogva Bill elmagyarázta a gyógyítás ajándékát a hallgatóságának, és elmondta, hogy a kezén lévő jel felfogja bármilyen kórokozó által okozott betegség vibrálását. A fejét meghajtván és a szemét becsukva Bill Jézus Krisztust kérte, hogy szabadítsa meg ezt az asszonyt a szenvedésétől. Amikor kinyitotta a szemét, a bal kezén nem látszott elváltozás. Azok, akik elöl álltak, szintén látták ezt. Az asszony meggyógyult. A csodálkozás moraja futott végig a kételkedők között.

Aztán egy édesanya hozta a lányát. Bill fogta a kislány kezét, aztán odafordult a tolmácshoz és azt mondta: „Nem tudom, mi a baj vele. Ez nem kórokozó miatti betegség, mert nem érzem más jelenlétét, csak az élet hordozóját.”

Mivel az anyuka nem beszélt angolul, az apacs tolmácsnak kellett megkérdezni, hogy mi a kislány betegsége. Aztán a tolmács elmagyarázta Billnek: „Süket-néma. Sok évvel ezelőtt láz miatt lett ilyen.”

Bill a karjába vette a lányt és imádkozott. „Úr Jézus, kérlek, cselekedj valamit, amit ezek az emberek megértenek.” Amikor befejezte az imát, tudta, hogy a lány meggyógyult. Bízatta, hogy beszéljen. A lány néhány értelmetlen hangot adott ki. Bill bocsánatkérően azt mondta: „Ó, szépen javulni fog majd a beszéde.”

A tolmács mosolyogva azt mondta: „Most is teljesen jól beszél.”

Aztán egy másik anyuka hozta előre a kisfiát. Bill megfogta a kezét, de nem érzett semmilyen vibrálást. Amikor megkérdezte, hogy mi a kisfiú baja, az anyuka megragadta a

fiúcska haját és hátrahúzta a fejét, így meglátszott, hogy a gyermek kancsal. Valahányszor Bill kancsal gyermeket látott, mindig a kislányára, Sharon Rose-ra emlékezett, és hogy amikor agyhártyagyulladásban haldoklott, fájdalmában ő is kancsalított. Bill megkérte a tömeget, hogy hajtsák meg a fejüket. Aztán a karjába fogta a kis apacs gyermeket úgy, hogy a fiú arcával hátrafelé nézett, a válla fölött. Bill szíve minden őszinteségével kérte Istentől a gyermek szabadulását. Amikor érezte, hogy a Szentlélek meggyógyította a fiúcskát, Bill megkérte az indiánokat, hogy emeljék fel a fejüket. Anélkül, hogy ellenőrizte volna, Bill odafordította a fiút a közönség felé. Az apacsok elismerően felmorajlottak. A fiú szemei most tökéletes tartásban néztek előre. A tolmács segítségével Bill megkérte a fiút, hogy forgassa körbe a szemét, bemutatva gyógyulását. Ez mindenkit meggyőzött. Nagy por szállt fel, ahogy a több száz apacs felállt, hogy sorba rendeződjenek Bill jobb oldalán imádságot kérve.

Bill elámult az apacsok egyszerű hitén. Amikor azok az indiánok meglátták maguk között a természetfölöttit, megnyitották szívüket és learatták ennek gyümölcseit. Egy púposhátú idős asszony sántikált előre mankókkal, amiket seprűnyélből készített. Bőrcsíkok díszítették a haját, és barna bőrét ráncossá tette a sokévnnyi napsütés és szél. Amikor felnézett Billre, könnyek csorogtak le arcának barázdáin. Bill megérezte hitét, szeretetét és tiszteletét. Mielőtt tudott volna imádkozni érte, a néni felegyenesedett és átnyújtotta mankóit Billnek. Aztán segítség nélkül sétált le az emelvényről.

Aznap éjjel Bill az apacsok hosszú soráért imádkozott. Napkelte körül észrevette, hogy sok indián jön úgy az imasorba, hogy deréktól lefelé vizes. Megkérdezte a tolmácsot erről, aki elmagyarázta: „Először azt gondolták, hogy az egész nem igaz. Amikor látták a fiú szemeit kiegyenesedni, sokan elindultak gyalog több mérföldre... átkeltek a folyón... szóltak a szeretteiknek... hozták őket, hogy imádkozz értük.”

Két indián, akik mindketten derékig vizesek voltak, egy öregember hoztak hordágyon, amit durva fából tákoltak össze. Az éjszaka hűvös volt. Bill megkérdezte az első indiánt: „Nem félsz, hogy tüdőgyulladást kapsz?”

A férfi válaszolt: „Jézus Krisztus vigyáz rám. Elhoztam édesapámat. Hiszem, hogy Jézus meggyógyítja őt.”

Majd Bill kezeit az idős emberre tette és így imádkozott: „Az Úr Jézus gyógyítson meg téged.” A két fiatal levitte az apukáját az emelvényről. Miután Bill még néhány emberért imádkozott, valami kiabálást hallott. Amikor kereste, hogy honnan jöhet, egy öregembert látott, amint egyedül áll és kiáltozik hordágyát lóbálva a levegőben.

Másnap reggel az indiánok megkérdezték Billt, hogy szeret-e vadászni. Bill tudta, hogy az indiánok azért kerítették körbe a rezervátumukat, hogy senkit ne engedjenek vadászni az apacsok birtokán az indiánokon kívül, ezért megtiszteltetésnek vette ezt a meghívást. „Igen, szeretek vadászni.” Majd pónikra szálltak és így mentek fel a kanyonba. A vadászat csodálatos volt. Olyan sok vadpulyka repült arra, hogy Bill akár puszta kézzel is elkaphatta volna őket.

37. fejezet

Az angyal feddése

1947

1947 MÁJUSÁBAN William Branham a legkiemelkedőbb csodával találkozott, amit valaha is látott. Egyhetes sátoros összejövetelt tartott éppen Vandalia-ban, Illinois államban. A megszokott módon a tömeg elárasztotta a parkolókat a sátor körül. Az első éjszaka Bill ugyanazt a felhívást tette, amit ezelőtt minden városban is, a phoenix-i spanyol összejövele óta egy hónappal azelőtt. Azt mondta: „Hozzátok ide a legrosszabb esetet, amit csak találtok és adjatok nekem elég időt, hogy imádkozzak azért a személyért és garantálom nektek, hogy Jézus Krisztus meg fogja gyógyítani azt a személyt még mielőtt lemegy az emelvényről.”

Egy asszony jött előre, aki egy tizenhatéves fiút vezetett. Odahajolt és Bill fülébe suttogott. A mikrofonhoz hajolva Bill ezt jelentette be: „Az anya azt mondja, hogy a fia vakon született.”

A közönség felől feszült morajlás hallatszott, mintha csak így tűnődnének: „Lehet, hogy túl sokat kérünk Istentől?” Bill azonban hitte, hogy Isten meg fogja azt tenni. Olyan sok csodát látott az elmúlt évben, hogy tudta, Istennel tényleg minden dolog lehetséges azoknak, akik hisznek. Kezeit a vak fiú vállaira téve csodáért imádkozott Jézus Nevében.

Teltek a percek, majd fél óra... majd egy óra... majd másfél óra... eredmény nélkül. A sátor vászontetejét eső áztatta. A tömeg kezdett nyugtalan lenni. Sokan kétségkívül azon tűnődtek, meddig fog még imádkozni ez az evangélista egy ilyen nyilvánvalóan lehetetlen esetért. Végül is, a fiú *születése óta* vak. Bill hite soha nem inogott meg és nem is lankadt meg az egyszerű imájában. Észben tartotta az angyal szavait: *„Ha őszinte leszel és ráveszed az embereket, hogy higgyenek neked, semmi nem fog megállni az imád előtt, még a rák sem.”*

Egy óra és negyvenöt percnyi imádkozás után a fiú remegni kezdett. A fejét hirtelen balra majd jobbra csapta. Egy hangos kiáltással ellökte magát Billtől visszalépve az édesanyja karjaiba. Az anya szorosan tartotta őt, mialatt a fiú izgalmaiban vadul visítozott és karjaival integetett minden irányban, először a lámpákra mutatva, aztán különböző tárgyakra maga körül. Látott!

A tömeg Jézus Krisztus gyógyító erejébe vetett hite áradattá duzzadt. Hirtelen csodák százai történtek - nyomorék emberek keltek fel a tolószékeikből, vagy dobták el mankóikat vagy felálltak a hordágyakról. Semmi sem tűnt lehetetlennek.

Miután a szolgálat véget ért, a személyzet összegyűjtötte az otthagyt tolószékeket és mankókat és halomba hordta őket. Bill a szószék mögött állva, szívében örömmel és

elégedettséggel figyelte őket. Egy asszony és egy fiú jött vissza a sátorba, odasétálva Billhez a fűrészporral borított sorok között. A vakon született fiú volt az. Most a fiú vezette édesanyját fel a lépcsőkön az emelvényre.

A fiú szemei meghiúsodottan könnybe lábadtak. „Mondtam anyának, hogy látni akarom azt az embert, aki megnyitotta a szememet.”

Bill mosolygott. „Remélem, hogy meg is látod Őt egy nap, mert az Úr Jézus Krisztus volt az, aki megnyitotta a szemedet.”

A fiú Bill nyakkendője alá nyúlt és meghúzta. „Ezt a dolgot itt, ezeket hívjátok csíkoknak?” A fiú édesanyja, aki mögötte állt, örömkönnyekekben tört ki.

Mire Bill visszaért a hotelszobájába, hajnali két óra volt. Egy szobában aludt fiával, Billy Paullal és fivérével, Donnyval. A húszéves Donny Branham, Bill legfiatalabb testvére, segített Bill összejövetelén az imakártyák kiosztásában a szolgálat előtt és segített eligazítani az imasorra felsorakozó embereket. A tizenegy éves Billy Paul szórakozásból kísért el. Mivel már majdnem vége volt az iskolának, Bill megengedte, hogy velük jöjjön a nyár folyamán.

Ebben a vandáliai hotelszobában két franciaágy volt. Az egyikben Donny és Billy Paul feküdt, már elaludtak. Bill pizsamáját felvéve bebújt a másik ágyba és hamarosan el is aludt.

Egyszer az éjszaka folyamán valami felébresztette. „Ó, máris reggel van?” tűnődött, nézve ahogy egy fénycsóva egyre jobban bevilágítja a sötét szobát. „Olyan mintha csak most aludtam volna el. Hé, várjunk egy percet! Az ablak a szoba másik oldalán van. Az ott csak fal.”

A fény egyre erősebb lett. Most már inkább egy foszforeszkáló felhőhöz hasonlított, melynek nem voltak éles körvonalai. Bill tudta, hogy az egy szellem – de hogy milyen szellem, azt még nem tudta megmondani. Amikor a betegekért imádkozott, olyan sok démon hagyta el a gazdáját, hogy gyakran néhány szellem követte őt a hotelbe a szolgálat befejezése után. Ekkor órákon át nyomást érzett a szobájában és néha hallotta, ahogy hangokat hallatnak, melyek csengőszóhoz hasonlítottak.

Kimászva a takarója alól, Bill letérdelt az ágy mellé, becsukta szemeit és imádkozott. Szíve hevesen vert a természetfölöttitől való félelmében. Érezte, ahogy a nyomás fokozódik a szellem közeledésével. Mire az elérte az ágy lábát, tudta, hogy az Úr anyaga az – megismerte, mert ugyanezt az érzést érezte egy éve a barlangban, amikor az anygával találkozott és megkapta a küldetését. Ez másféle érzés volt, mint a démoni szellemek, akikkel az imasorban harcolt. Azok a lelkek gonosz és fenyegető érzést hagytak maguk után; de ez a Lélek szentséget és tiszteletet ébresztett benne.

Bill azt mondta: „Ó, Mennyei Atyám, mit akarsz elmondani nekem, hogy elküldted a Te angyalodat? Hallja a Te szolgád.”

A válasz nem jött azonnal. Bill várt. Habár szemei csukva voltak, tudta, hogy az angyal még mindig ott van. Érezte az angyal jelenlétét az ágya végénél. Öt perc múlva az angyal

közelebb suhant, egészen addig, hogy ott lebegett az ágy fölött, Bill előtt. Aztán olyan tisztán, mint ahogy bárki más is beszélt hozzá az életében, Bill meghallotta az angyal mély, zengő hangját, amint azt mondja: *„A küldetésed az volt, hogy imádkozz a betegekért. A gyógyítás ajándékát túlságosan a csodákra korlátozod. Ha ez így megy tovább, eljön az az idő, hogy az emberek nem hisznek majd, hacsak nem látnak egy csodát.”*

Ezek a szavak nem keményen hangzottak el, mégis Bill úgy érezte, mintha kést döftek volna a szívébe. Visszagondolt arra a kijelentésére, ami mindig elhangzott az összejövételein az elmúlt hónapban: *„Hozzátok ide a legrosszabb esetet, amit csak találtok és én garantálom, hogy Jézus Krisztus meggyógyítja őt...”* Bill nem tudta, hogy az Úr előtt nem kedves ez a felhívás; ezzel csak azt akarta, hogy felemelje Jézus Krisztus erejét az emberek előtt. A jó szándék azonban nem tette ezt jóvá. Bill alázatosan így szólt: *„Soha többet nem fogom ezt tenni, Isten engem úgy segítjen.”*

Érezte, ahogy az angyal eltávolodik tőle. Szemeit kinyitva Bill látta, ahogy megállt félúton a szoba közepén, az ágy és a sarokban álló kis mosdó között. Ott függött a levegőben körözve és lüktetve a szivárvány minden színében. Bill nézte rövid ideig. Megkönnyebbülést érzett, mint amikor a bűne megbocsáttatott. Aztán egy gondolattól indítatva azt kérdezte: *„Nem bánná az én Uram, ha a kisfiam meglátna téged?”*

Ez nemcsak egy hiábavaló kérdés volt. Mióta Bill utazni kezdett az Egyesült Államokban, Billy Pault hatalmába kerítette az édesapja elvesztésének lehetősége. Gyakran búcsúzaskor Billy Paul így könyörgött: *„Apa ne hagyj itt engem. Anya elment, mi másom van nekem ezen a földön kívül? Annyira félek, hogy elmész és soha nem jössz vissza.”* Persze Bill próbálta megnyugtatni, mégis Bill mindig elbizonytalanodott az utazást illetően. Aztán mindig arra gondolt, amit Jézus mondott: *„Aki nem hagy el mindent és nem követ engem, nem méltó, hogy a tanítványom legyen.”* – és Bill bárhogyan is, de elment. Nem volt könnyű dolog, hogy otthagyja a fiát ilyen nehéz helyzetben. Most, amikor az ágya mellett térdelt Vandalia, Illinois-ban, azzal a természetfölötti fénnel, ami a levegőben függött és Billy Paullal, aki a szomszédos ágyon aludt, eszébe jutott Billnek, hogyha a fia egyszer is megláthatná az Úr angyalát, talán Billy Paul rájönne, milyen fontos az apukájának, hogy időnként otthon hagyja őt, hogy az Úr munkáját végezhesse.

Bár az angyal nem válaszolt közvetlenül Bill kérdésére, nem is ment el. Bill úgy vette ezt, hogy jóváhagyta. Nem akarva nagy mozgolódást a szobában, Bill erős suttogásával próbálta felkelteni Billy Pault: *„Billy. Psszt... Billy!”* A fiú nem mozdult, ezért Bill a testvérével próbálkozott. *„Donny. Donny!”* Nem jött válasz. Bill felkapta a párnáját és az ágyukra hajította. Donny fejét találta el, aki megmozdult, hogy arcáról levegye a párnát. *„Donny!”* Suttogta ismét Bill.

Donny azt motyogta: *„Igen, mit akarsz?”*

„Donny, keltsd fel Billyt!”

Donny tántorogva felült az ágyban, hogy felrázhassa Billy Pault. „Billy, kelj fel! Apukád hív téged.”

Billy Paul felébredt és álmos szemekkel nézett. „Mit akarsz, apa?”

Donny visszafeküdt, majd meglátta azt a természetfölötti tüzet, amint a levegőt perzseli. Félelmében felkiáltott és átfordult az ágy másik oldalára távolabb az angyaltól. Ez felriasztotta Billy Pault. Amikor a fiú meglátta a fényt, maga is felkiáltott. Ágyából kikavarodva Billy Paul édesapja karjaiba vetette magát és így sikoltott: „Ne engedd, hogy elkapjon, apa! Ne engedd, hogy elkapjon!”

Bill megölelte remegő fiát és közel húzta a szívéhez, majd megnyugtatta: „Drágám, nem fog bántani. Ez az Úr angyala, aki vezeti apát. Éppen most beszélt velem és megkérdeztem őt, hogy láthatnád-e, hogy ne aggódj apa miatt, amikor el kell mennie, hogy az Úr munkáját végezze.”

Billy Paul ismét megnézte azt a természetfölötti fényt. Ez alkalommal egy fehér ruhás férfit látott állni a padlón összefont karokkal, amint komolyan őt nézte. Hirtelen a férfi fehér köddé változott, ami fénysebességgel lövellt ki a szobából. Érdekes módon egy szivárványhoz hasonló fényt hagyva maga után a szobában, azon a helyen ahol előtte az angyal állt.

Másnap reggel Bill hotelszobájának ablaka előtt állt és az utcát szemlélte. Rendőrautók haladtak el egy teherautókból álló konvojt vezetve, melyek meg voltak rakva tolószékekkel, mankókkal, hordágyakkal és lábmerevítőkkal – ereklék, melyek az előző esti gyógyító szolgálatból maradtak ott. A teherautók mögött ott meneteltek azok az emberek, akik eldobálták ezeket a tárgyakat. Bill vezérénekét énekelték: „Higgy, ó, csak higgy! Minden lehetséges, higgy, ó, csak higgy!”

Bill örömeiben könnyekre fakadt, arra gondolva, hogyan volt képes *egyetlen* csoda felkelteni mindezen emberek hitét – egyetlen fiú, aki vakon született és visszakapta látását. Igaz, az egy óra negyvenöt perc hosszú idő volt egy személyért imádkozva, miközben százak vártak imádságra. De ez a felvonulás nem azt mutatta, hogy megérte az erőfeszítést?

Előző este Bill úgy gondolta, hogy megértette az angyal figyelmeztetését. Ma reggel azonban nem volt benne annyira biztos, hogy valóban megértette-e.

38. fejezet

A „csodasor”

1947

MINDIG, amikor William Branham összejövétel sorozatot tartott, hatalmas tömegeket és látványos eredményeket talált. 1947 júniusában még két hetet töltött Jonesboro, Arkansasban. Az előző évhez hasonlóan, újra több ezer ember gyűlt össze a városban az összes déli államból. Ez alkalommal Bill próbálta tartogatni energiáit. Ahelyett, hogy éjjel és nappal a betegekért imádkozott volna, mint az előző évben, a szolgálatokat hajnali egykor vagy kettőkor bezárta. Mégis kimerültség gyötörte. A fizikai igénybevételen kívül, ami abból eredt, hogy minden éjszaka démonokkal csatázott, gyakran még a nap folyamán sem tudott pihenni. Vagy az idegei nem engedték elaludni vagy valami olyan helyzet adódott, amikor szükség volt rá, hogy ébren legyen.

Egyik reggel a vendéglátója Young Brown pásztor kopogott az ajtaján és így szólt: „Branham testvér, sajnálom, hogy fel kell ébresszelek, de ez egy sürgős eset. Beszélnem kell veled.”

„Gyere be Brown testvér!”

„Ma reggel kaptam egy hívást egy édesapától El Dorado, Arkansas-ból. A neve Myrick. A lánya szemmel láthatóan rákban haldoklik és azt szeretné tudni, hogy elmennél-e imádkozni érte.”

„El Dorado elég messze van innen, ugye?”

„Igen, körülbelül 230 mérföldre. Van egy Cessna repülőm, ami készen áll, hogy elvigyen téged, ha hajlandó vagy elmenni.”

Megérezve, hogy a Szentléleknek tetsző gondolat, Bill így szólt: „Rendben, 30 perc múlva készen állok az indulásra.”

Amikor a magánrepülő leszállt El Dorado-ban, a repülőtéren egy orvos várta Billt, hogy elvigye a Myrick család házához. Útközben az orvos részleteket mesélt. „Laddie Myrick 28 éves. Branham testvér, ennek a szegény asszonynak nagyon kemény élete van. Kislány korában gyermekbénulása volt és most ez a rák emésztette fel. Két héttel ezelőtt felnyitottam az oldalát és kivágtam egy háromkilós tumort. Mostanra az egész visszánőtt. Ahogy én látom, egyáltalán nincs már remény számára.”

Tizenöten – szülők, testvérek, nagynénik, nagybácsik és unokatestvérek – várták Billt az udvaron. Miután kezet fogtak, mindenki a konyhába tódult. Bill megkérdezte: „Laddie tudja, mi a baja?”

„Nem,” – válaszolta az édesapja. „Soha nem mondtuk meg neki, gondoltuk így jobb lesz. Ne mondja el neki, Branham testvér.”

„Ezt nem ígérhetem meg.” Bill látta, hogy az apa nem örül ennek. „Ne sírjon. Ettől csak ingadozni fog a hite. Erősnek kell lennie és hinnie kell, hogy az Úr Jézus meg tudja gyógyítani a lányát. Ön keresztény?”

„Nem, Branham testvér. Laddie az egyetlen keresztény köztünk. Úgy gondolom, hogy mi túl rosszak vagyunk. Talán ez az oka, hogy Isten elveszi őt tőlünk.”

Bill megragadta az alkalmat. „Ha Isten megengedi, hogy ez a fiatal hölgy éljen, megígérnék önök itt mindannyian, hogy megtérnek a bűneikből, átadják a szívüket Jézus Krisztusnak, megkeresztelkednek és keresztény életet élnek?”

Mindannyian egyhangúan beleegyeztek. Bill egyedül bement a hálósobába. Laddie sápadt volt és felpuffadt; valóban úgy nézett ki, mint akinek csak napjai vannak hátra. Bill bemutatkozott.

Laddie így szólt: „Branham testvér, hallottam, hogy meg tudod mondani az embereknek, hogy mi a bajuk.”

„Igen, hölgyem, Isten segítségével és kegyelmével meg tudom.”

„Branham testvér, megmondanád, hogy mi a baj velem? Ők nem akarták megmondani nekem.”

„Igen, hölgyem.” Bal kezével megfogta Laddie jobb kezét és érezte a rák erős és halálos rezgéseit. „Ez rák,” – mondta, – „de ezt már elmondta nekem az orvosa. Azt mondja, hogy néhány nap múlva mennie kell. Készen áll?”

Egy nyugodt, gyönyörű mosoly tűnt fel a megduzzadt ajkain. „Branham testvér, készen állok, keresztény vagyok és semmi nincs a lelkem és az én Megváltóm között. De az a vágyam, hogy bárcsak az én családom megmenekülne. Próbáltam őket Krisztushoz vezetni, de nem tudtam.”

Bill megpaskolta kézfejét és így szólt: „Talán eljött az alkalom, amire várt. Ők mindannyian annyira szeretik önt. Mindannyian megígérték, hogyha ön meggyógyul, Istent fogják szolgálni.”

Letérdelve az ágy mellé, Bill imádkozni kezdett, még mindig fogva Laddie feldagadt kezét. Néhány perc múlva a rák rezgése elhalt.

Laddie megborzongott és így szólt: „Branham testvér most éreztem, amint valami hideg fut végig rajtam. Nem tudom mi történt, de máshogy érzem magam. Egyszerűen csak tudom, hogy meg fogok gyógyulni.”

„Igen Laddie testvérnő,” – helyeselt Bill. „Az Úr Jézus most ölte meg annak a ráknak az életét.”

LADDIE Myrick állapota fokozatosan javult. A családja ezt csodának hívta, ahogy a barátai, szomszédai és orvosa is. William Branham azonban jobban szerette ezt gyógyulásnak nevezni. Úgy érezte, egy csoda más, mint egy gyógyulás, bár mindkettőért Isten a felelős. Egy gyógyulásnál Isten befolyásolja a természeti törvényeket, hogy helyreállítsa egy személy egészségét. Ezért egy gyógyulásnál időre van szükség, összhangban működve a pszichológia és biokémia természeti törvényeivel. Egy csoda azonban azonnal megtörténik, erősen ellenszegülve minden természeti törvénynek. Például amikor Shepherd tiszteletes előrejött az imasorban Jonesboro-ban egy nagy rákkal, ami kitüremkedett a nyakán, Bill megfeddte a démon Jézus nevében és a rák abban a pillanatban elfehéredett, leesett a nyakáról az emelvényre és Bill lábaihoz gurult. Shepherd úr lehajolt, felvette és örvendezve hagyta el az emelvényt. Pár nappal később előrejött, hogy bizonyosságot tegyen Jézus Krisztus gyógyító erejéről, megmutatva a rákot, amit egy üveg alkoholban tárolt és megmutatva a nyakán lévő bemélyedést, ahol régebben a rák volt. Ez minden bizonnyal egy csoda volt – egy tudományos lehetetlenség, mégis ott volt. Ezzel szemben Laddie Myrick gyógyulását, bár csodával határos volt, Bill „gyógyulásnak” nevezte, mert hetekbe telt, amíg teljesen meggyógyult.

Mivel egy gyógyulás eredménye gyakran ugyanaz volt, mint egy csodáé, Bill egyiket is, másikat is ugyanolyan jónak tartotta. Azonban nem mindenki gondolta így, aki vele munkálkodott. Kidson tiszteletes, aki Bill augusztusi körútját szervezte Kanadában, úgy hitte, hogyha az emberek minden gyógyító szolgálat elején tanúi lennének néhány csodának, az a teremben mindenki hitét felemelné. Ezért bármikor, amikor imasorokat hívtak össze – először Saskatoon, Saskatchewan-ban, aztán Edmonton, Alberta-ban, majd végül Calgary-ben – Kidson úr végigsétált az emberek hosszú során és kiválasztott két vagy három nehéz esetet, majd a sor elejére állította őket. Néha ez egy süket ember volt vagy valaki, aki vak vagy kancsal volt, vagy egy súlyosan nyomorék személy. Bárki, akinek szabadulását a közönség szemmel láthatóan érzékelheti és csodának tarthatja.

A összejövetel sorozat elején Calgary-ben, Alberta államban Kidson tiszteletes úgy gondolta, érdekes lenne, ha az imasor csakis nyomorék személyekből állna. Az efféle imaszolgálatot péntek estére jelentette be és „csodasorként” hirdette. Kidson minden embert „nyomoréknak” nevezett, akinek külső testi fogyatéka volt.

Amikor Billhez eljutott a tervezett „csodasor” híre, kényelmetlenül érezte magát. Eszébe jutott az angyal figyelmeztetése: *„Túlságosan a csodák bemutatására korlátozod a gyógyítás ajándékát.”* Bill megígérte Istennek, hogy soha többé nem fogja az embereket arra bízni, hogy vigyék oda hozzá a lehető legnehezebb eseteket. Igazából megtartotta az ígéretét – többé nem tett ilyen bejelentést, mégis tudta, hogy Kidson testvér előrehív néhányat a

legrosszabb esetek közül és Bill nem lépett fel ellene. Hogyan értette pontosan azt az angyal, hogy „korlátozza”? Ahogy Bill azon tűnődött, mit tegyen, eszébe jutott, hogy hosszú éveken át mennyire kirekesztették őt. Most már országszerte voltak támogatói és barátai, többek között Kidson testvér. Ha Kidson testvér bízott benne, nem kellene cserébe neki is bizalmat mutatnia felé? Bill úgy határozott, hogy megtartja a „csodasort” és meglátja, hogy alakul.

Az a péntek este egyike lett a legbámulatosabb keresztény összejövetelnek, azidő óta, hogy Jézus Galileát végigjárva „meggyógyított minden betegséget és gyengeséget az emberek között.” Több mint 600 ember állt be a „csodasorba.” Süket gyermekek kezdték hallani a szüleiket; kancsalok szeme egyenesedett ki és vakok látták meg a világosságot; a béna újra járt, eldobva botot és mankót; emberek, akiket hordágyakon hoztak be, segítettek kivinni saját hordágyaikat. Minden személy, aki beállt az imasorba megkapta a csodáját. Miután szemtanúja volt valaki eme csodálatos eseménynek a közönség sorai között, ki is kételkedhetett abban, hogy Jézus Krisztus él?

Egyik eset egy fiatal ukrán férfi esete volt, akit Bardanuck-nak hívtak. Úgy született, hogy egyik lába hét centivel rövidebb volt, mint a másik. Ezt ellensúlyozva egy speciális hét centi vastag talpú, magasított cipőt viselt. Olyan nagy volt a hite, hogy amikor imádságért jött, hozott magával egy új pár rendes cipőt is. Új cipői cipőfűzőikkel összekötve a nyakában lógtak a közönség láttára. Imádság után az új cipőket viselve távozott, a régit otthagyva az emelvényen.

Egy másik kiemelkedő eset egy 33 éves férfié volt, aki élete nagy részét tolószékekben töltötte. Teste borzalmasan nyomorék volt: karjai és lábai elsorvadtak és hasznavehetetlenül lógtak. Gondozója az édesanyja volt, aki elvitte őt Bill minden kanadai összejövetelére – először Saskatoon-ba, aztán Edmontonba – minden erejével próbálva fiát eljuttatni az imasorig, de mindhiába. Calgary-ben elfogyott a pénze és úgy gondolta, sikertelenül kell majd hazatérnie. Amikor azonban meghallotta Kidson tiszteletes bejelentését, hogy péntek este: „csodasor” lesz, amelyben csakis nyomorék és mozgássérült emberek állnak, zálogházba adta az esküvői gyűrűjét, hogy elég pénze legyen ottmaradni a hét többi napjára is.

Elérkezett a péntek este és ez a fiatalember várta, hogy sorra kerüljön a „csodasorban”. Már csak egy személy állt előtte – egy kilencéves kislány, aki gerincferdüléstől szenvedett. Donny Branham segített, hogy a kislány fel tudjon menni a lépcsőkön az emelvényre.

Bill balkezét a kislány combjára helyezte és kérte az Úr Jézust, hogy irgalmazzon neki. Azt érezte, hogy tenyere felforrósodik, majd úgy tűnt, mintha egy energiacsóva menne végig a lányka lábán. A következő pillanatban a lány gerince kiegyenesedett, sorozatos pattogást hallatva. Miközben a közönség izgalomban és csodálkozásban tört ki, Bill Bibliáját a lány fejére helyezve megkérte őt, hogy sétáljon oda-vissza az emelvényen. A lány cirkuszi artista módjára egyensúlyozott Bibliával a fején, egy ép és egyenes gerincoszloppal.

Ezután a tolószékes fiatalember következett. Donny Branham segített feltolni a bénult férfit az emelvényre. Ahogy Bill megpillantotta a férfi sorvadt végtagjait, szíve megesett rajta. Harmincöt percig kérte az Urat, hogy szabadítsa meg ezt az embert ebből a nyomorult állapotból. Végül Bill megérezte, hogy a démoni erő elhagyta őt.

A fiatalember is érezte és erőfeszítéseket tett, hogy megmozdítsa végtagjait. Az egyik karját félig felemelte; egyik lába ide-oda mozgott; majd a másik karja magasabbra lendült, mint az előző. Izgatottan fészkelődött, érezve, ahogy elsorvadt végtagjaiba új élet árad, de aznap este még nem szállt ki a tolószékéből.

MÁSNAP ESTE Bill utolsó szolgálatát tartotta Calgary-ben. Jack Moore nyitotta meg az összejövetelt és vezette az énekszolgálatot, míg Bill az emelvény mellett imádkozott, várva, hogy felhangozzon a vezérének: „Higgy, ó, csak higgy,” amiről tudta, hogy jönnie kell. Ezen a szombat estén Moore tiszteletes egy olyan dolgot tett, amit még soha előtte és soha nem is fog – felfedte William Branham titkát, az evangélistának olyan oldalát, melyet a közönség soha nem látott, de amit Jack Moore közelről szemlélhetett hét hónapja. Moore bemutatta, hogy hogyan bőjtölt és imádkozott Branham tiszteletes napokig minden összejövetel sorozat előtt és hogyan adta bele minden utolsó energiáját abba, hogy segítsen valakinek, bárkinek. Moore elmondta a közönségnek, hogy milyen óvatos volt Branham tiszteletes a pénzzel és hogyan utasított vissza minden anyagi hasznot, amit az Isten adta ajándék révén szerezhettek volna. Majd Moore elmesélte az embereknek, hogy hogyan él Branham tiszteletes családjával egy szoba-konyhás házban, ahová nincs bevezetve a víz sem. Elmondta nekik, hogy milyen rosszul csukódnak az ajtók és hogy télen Meda Branham pokrócokat tesz az ajtók elé, kint tartva a huzatot, nehogy a gyermekek tüdőgyulladást kapjanak. Majd Jack Moore kérést intézett az emberek felé, hogy „szeretet felajánlást” gyűjtsön eme bátor evangélista számára, aki kimondottan csak az emberek javáért munkálkodott, nem gondolva saját magára. Ez a felajánlás kizárólag azt a célt szolgálná, hogy Branham tiszteletes számára egy új házat vásároljanak. Az emberek bőkezűen adakoztak szeretetük és nagyrabecsülésük kifejezéseként.

Amikor Bill az emelvényre jött, erről semmit nem tudott. Azt mégis megérezte, hogy az emberek mennyire telve voltak hittel. Mielőtt elkezdte az esti imasort, felhívta azt a fiatalembert, akinek múlt este még mind a négy végtagja le volt bénulva és tolószékben ült, hogy jöjjön előre és tegyen bizonyosságot. A férfi lassan előresétált a sorok között, maga előtt tolva tolószékét. Elmesélte a közönségnek, hogy hogyan futott át testén egy hideg borzongás, amikor William Branham a szabadulásáért imádkozott. Habár akkor este még alig tudta mozdtítani végtagjait, másnap reggel már egyedül tudott enni és borotválkozni. Eme nagy változástól felbuzdulva folytatta új képességeinek felfedezését. Aznap délre már egyedül állt és sétált a szobában, asztaloknak és székeknek támaszkodva. Állapota óráról órára javult.

Akkor szombat este több mint kétezer ember ment át az imasoron. Szíveikben meggyőződéssel az emberek nemcsak gyógyulásukat nyerték el, hanem több százan jutottak üdvösségre, elhagyva bűneiket, üdvözölve Jézus Krisztust mint élő Istent.

Másnap reggel Bill megdöbbenve hallgatta, ahogyan Jack beszámolt neki az előző esti adakozásról és arról, hogy milyen sok pénz gyűlt össze Bill új otthona számára. Bill első reakciója az volt, hogy visszautasítsa a gyűjtést. „Semmit nem hoztam ebbe a világba és biztosan semmit nem viszek magammal. Van most otthonom, miért kell egy új?”

Jack azonban hajthatatlan volt. „Ha nem magadért, akkor a feleségedért. Nem szép dolog úgy bánni vele, amikor van lehetőség azt jobban tenni.”

„De nincs lehetőségem rá.”

„Igenis van. Van 28.000 dollárod. Ez a tied, mert az emberek neked adták.”

„Ó, add vissza nekik, Jack testvér.”

„Hogy tudnám azt megtenni? Már mindenki hazament.”

Billnek muszáj volt elfogadni ezt az érvet. Nagy nehezen mégis elfogadta a gyűjtést.
